

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Εἰς πενιχρὰν καὶ σκοτεινὴν καλύβην τοῦ Σαντάλβου, ὀρεινοῦ χωρίου τῆς Νεαπόλεως, ἐπὶ κλίνης ἀχυρίνης, ἔκειτο ψυχορραγοῦσα γυνή. Παρὰ τοὺς πόδας δ' αὐτῆς ἐκοιμῶντο, ἐκ τῶν χειρῶν κρατούμενα, δύο κοράσια, ὡς δύο κάλυκες ἀναθάλλοντες παρὰ τὸ μαραινόμενον ῥόδον. Εἰς δὲ τὴν ἐστίαν, γραία προσπεπτωκυῖα, ἐθέρμαινε τὰς τρεμούσας αὐτῆς χεῖρας εἰς τὰ ὀλίγα καίοντα φρύγανα, ὧν ὁ καπνὸς διέφευγε διὰ τῶν ῥαγάδων τῆς ἀχυροσκεποῦς ὀροφῆς.

Ἐνίστε ἡ γραία ἠγείρετο, ἤρχετο πρὸς τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ὁ θάνατος κατέκτα ἐν τῶν θυμάτων του, ἔκλινε τὸ οὖς πρὸς τὴν ἀσθενῆ, ὡς ἂν ἐζήτει εἰς αὐτὴν σπινθῆρα ἐλπίδος, ἐκίνει ἔπειτα τὴν πολιὰν κεφαλὴν της, καὶ μετὰ ξηρῶν ὀφθαλμῶν, διότι εἶχον ἐξαντληθῇ τὰ δάκρυα εἰς αὐτοὺς, ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὴν ἐστίαν.

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένη ἐφαίνετο εἰσέτι νέα τὴν ἡλικίαν, καὶ κάλλους οὐχὶ τοῦ τυχόντος, ἐφ' οὗ εἶχε μὲν ἐπιθέσει ὁ θάνατος τὴν σφραγίδα του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βεβηλώσῃ αὐτό. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, ἐπιχύσας εἰς τὴν σύμμετρον ἐκείνην μορφήν τὴν ἀκίνησίαν καὶ τὴν χροιάν τοῦ μαρμάρου, τὴν μετέβαλεν εἰς ὄψιν ἀγάλματος, ἀξίαν γλυφίδος ἀρχαϊκῆς. Βαθεῖα δὲ καὶ θορυβώδης πνοὴ διήγειρεν

εἰς τακτικὰ διαστήματα τὸ χιόνος λευκότερον στῆθος αὐ-
τῆς, εἰς ὃ ἐχέοντο ἀτημέλητοι οἱ βόστρυχοι τῆς μελαίνης
τῆς κόμης.

Αἰφνης δ' ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς της, ωραίους ὡς σβεν-
νυμένους ἡλίους, καὶ ἔκραξε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

— Μῆτερ, νὰ πῖω !

Ὡς παράφορος ἀνεπήδησεν ἡ γραία, ἅμα ἤκουσε τὴν
ἀγαπητὴν ταύτην φωνὴν, ἣν δὲν ἤλπιζεν ἴσως ν' ἀκούσῃ
πλέον ποτέ, καὶ ἀρπάσασα ποτήριον περιέχον ἱατρικόν,
ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν.

— Φιλτάτῃ μου Ἀδελίνα, εἶπεν, ἰδοὺ, πῖε.

— Ὅχι τοῦτο, εἶπεν ἡ ἀσθενής. Νερόν !

— Σὲ παρακαλῶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραία, πῖε τοῦτο,
ὃ ἱατρός τὸ διώρισε.

— Ὁ ἱατρός ; εἶπεν ἡ Ἀδελίνα, ἐλαφρῶς μειδιάσασα.
Ὁ ἱατρός δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ ! Νερόν ! μῆτερ,
νερόν διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἡ γραία ἐστράφη τότε ὀλοφυρομένη, καὶ λαβοῦσα ὕδωρ
ἀπὸ τοῦ πηλίνου ἀγγείου, τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην της.
Αὕτη δὲ ποιοῦσα, ἀνέπνευσε βαθέως, καὶ μετὰ τινος ἀγῶ-
νος ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονός της,

— Μ' ἐδρόσισεν ! εἶπε, μῆτερ, σ' εὐχαριστῶ. Μὴ κλαίης,
μῆτερ. Ὅπου ὑπάγω, ἐντὸς ὀλίγου πάλιν ὁμοῦ θὰ εἵμεθα.

— Καὶ σεῖς φίλτατα, φίλτατά μου παιδιά . . .

Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο κοιμωμένων κορα-
σίων, τὰς ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της, καὶ τὰς ἐφίλησε περι-
παθῶς· τὰ δὲ παιδιά ἐξύπνησαν, καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν
τράχηλόν της.

— Σᾶς ἐξύπνησα, ἐξηκολούθησεν, ἀγαπητὰ τῆς καρδίας
μου. Δὲν βλάπτει· σεῖς ἔχετε καιρὸν νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη,

ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἰδῶ πάλιν τοὺς γλυκεῖς χαρακτῆ-
 ρας σας. Πλησιάσατε, πλησιάσατε περισσότερον νὰ σᾶς
 ἰδῶ. Δότε τὰ χεῖλη σας νὰ τὰ φιλήσω ἔτι μίαν. Ὀνειρεύ-
 θην διὰ σᾶς εὐτυχίαν καὶ πλούτη. ὦ! σᾶς ἀφίνω εἰς τοὺς
 πάντε δρόμους γυμνὰ καὶ λιμόττοντα. Μῆτερ, μῆτερ, φύ-
 λαττέ τα, προστάτευέ τα. Λάβε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο . . .
 Εἶναι ἡ μόνη κληρονομία μου. Ἦθελον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ
 εἰς τὸν τάφον. Ἀλλὰ λάβε το. Τίς ἡξεύρει ἂν μίαν ἡμέραν...

Ἄλλ' ὁ ἄγων μεθ' οὗ ὠμίλησε τὰς λέξεις ταύτας, τὰς
 πρώτας ἃς ἐπρόφερεν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, τὴν ἐξήντησεν,
 καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος πάλιν καὶ δυσχερῶς ἀναπνέουσα.

Ἡ δὲ μήτηρ της, λαβοῦσα τὴν ψυχράν της χεῖρα, τὴν
 ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ποτα-
 μηδὸν, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη της ἐπρόφερον μυστικὰς προσευχὰς
 αὐτομάτως, καὶ ἡ κεφαλὴ της ἐκλονεῖτο, ὡς ἂν δὲν εἶχε
 μυῶνας νὰ τὴν στηρίξωσι.

— Μῆτερ! φιλτάτη μῆτερ, ἀνέκραξεν ἡ μία κόρη, φι-
 λοῦσα τῆς ἐκπνεούσης τὸ στόμα.

— Σιωπα, Ῥόζα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ ἄλλο κορά-
 σιον. Δὲν βλέπεις; ἡ μήτηρ ἀπεκοιμήθη. Μὴ τὴν ἐξυπνᾷς.

— Ναί, Νίννα, νὰ μὴ κάμωμεν ταραχὴν, ἀπεκρίθη ἡ
 Ῥόζα, ταπεινοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν φωνήν.

— Ἠξεύρετε τί; παιδία μου, εἶπεν ἡ γραία, πνίγουσα
 τοὺς ὀλοφυρμούς της. Νὰ ὑπάγητε ἀπόψε νὰ μείνητε εἰς
 τῆς διδασκαλίσσης, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἐδῶ θόρυβος, καὶ νὰ
 ἡμπορέσῃ ἡ μήτηρ σας νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἡσυχῶς.
 Ὑπάγετε. Τὸ πρωτὶ θὰ ἔλθω νὰ σᾶς φέρω ὀπίσω.

Τὰ δυστυχῇ κοράσια ὑπήκουσαν ἀνυπόπτως καὶ ἐξῆλ-
 θον, ἀφ' οὗ ἐλαφρῶς ἐφίλησαν τῆς μητρός των τὴν χεῖρα.
 Ἐνῷ δὲ ἐξήρχοντο,

— Ἀλλὰ, μάμμη, θὰ ἔλθῃς εὐθὺς ὁποῦ ἐξυπνήσῃ ἡ μήτηρ; εἶπεν ἡ Ῥόζα.

— Μάλιστα, καλὰ μου παιδία, θὰ ἔλθω, εἶπεν ἡ μάμμη των. Καὶ τὰ κοράσια ἀνεχώρησαν.

Τότε ἡ δυστυχὴς γραία ἐρρίφθη γονυπετῆς πλησίον τῆς θυγατρὸς της, οἱ λευκοὶ βόστρυχοί της ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν κόνιν, τὰ πρὸ πολλοῦ καταστελλόμενα δάκρυά της ὡς χεῖμαρρος ἐξερράγησαν, καὶ εἰς τοὺς ὀλοφυρμούς της ἐφαίνετο μέλλων νὰ σβεσθῇ ὁ ἔσχατος σπινθήρ τῆς ζωῆς της.

Ἀλλ' ἡ πνοὴ τῆς ψυχορραγούσης ἐγίνετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν βραδυτέρα, καὶ ἤδη ἐνίστε διεκόπτετο παντελῶς. Τότε καὶ ἡ πρεσβύτις ἐκράτει τὴν ἰδικήν της, καὶ τεταμένα ἔχουσα τὰ μέλη καὶ διεστῶτας τοὺς ὀφθαλμούς, ἔμενεν ἀκίνητος, καὶ παρίστα μετ' ἐκείνης ὡς γλυπτικὸν σύμπλεγμα τῆς ἀπελπισίας παραφυλαττούσης τὸν θάνατον.

Τέλος ἡ Ἀδελίνα, ἡσύχως, ἄνευ τινὸς κινήματος ἢ σπασμοῦ, ἔπαυσεν ἀναπνέουσα. Ἡ δὲ μήτηρ της ἔκυψεν ἔντρομος ἐπ' αὐτῆς, ὡς φοβουμένη ἀπροσδόκητόν τι δυστύχημα. Περιέμεινε πολλὰ δεύτερα λεπτοῦ, περιέμεινε λεπτὸν ὀλόκληρον· τέλος ἡ πεποίθησίς της ἀπὸ τοῦ νοός της κατέβη εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ αἰφνης λειποθυμήσασα, ἔπεσεν ὡς νεκρὰ πλησίον τῆς νεκρᾶς θυγατρὸς της.

Τῇ δ' ἐπαύριον ἡ γραία ἐπορεύθη πρὸς τῆς διδασκαλίσσης, νὰ φέρῃ τὰ παιδία ὀπίσω.

— Ἐξύπνησεν ἡ μήτηρ μας; Εἶναι καλὰ ἡ μήτηρ μας; ἠρώτησαν ἀμφοτέρω ἅμα τὴν εἶδον.

— Ἡ μήτηρ σας . . . ἀπεκρίθη αὕτη, καταπίνουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἀποπνιγομένη ὑπ' αὐτῶν. Ἐλθετε εἰς τὴν καλύβην, παιδία μου. Τὴν μητέρα σας κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ ἐφέραμεν ἄλλοῦ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα.

— Ποῦ ἄλλοῦ; ποῦ τὴν μετεφέρατε; ἠρώτησαν τὰ κοῦρῶν, ἀκολουθοῦντα τὴν μάμμη τῶν.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν, εἰς τὸ χωρίον Παυλίσσι, ἐψεύσθη ἡ γραία, μὴ ἔχουσα τὴν γενναιότητα νὰ προσφέρῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— ὦ! καὶ τὴν ἐπήγατε τὴν νύκτα, εἰς τὰ σκοτεινά; ἔπεν ἡ μικρὰ Νίννα, μετ' ἐκφράσεως φόβου.

— Ναὶ, τὴν νύκτα, ναὶ εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ βαθύτατον σκότος τὴν ἐπήγαμεν, ἀνέκραξεν ἡ γραία μετὰ φωνῆς ἣτις σπασμωδικῶς ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ὠμοίαζεν ἀπελπισίας κραυγὴν.

— Καὶ καθὼς γίνῃ καλὰ, θὰ ἔλθῃ, μάμμη, ὀπίσω; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα.

— Ναὶ, ὅταν γίνῃ καλὰ· ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς, εἰς ἣν ἐκάστη τῶν ἀθώων λέξεων τῶν παιδίων ἦτο νέον βέλος σπαράττον τὴν καρδίαν τῆς. Ἀλλὰ τίς ἠξεύρει πότε θὰ γίνῃ καλὰ;

— Ἡμεῖς καθ' ἡμέραν θὰ πηγαίνωμεν νὰ τὴν περιμένωμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐπρόσθεσεν ἡ Ῥόζα.

Καὶ πᾶσαν πρωΐαν, ὅταν ἠγείροντο, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ὅταν ἐρρίπτοντο εἰς τὴν πτωχὴν κλίνην τῶν, ἠρώτων τὰ παιδιά πότε θὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ τῶν νὰ τ' ἀποκοιμίζῃ εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ νὰ τὰ ἐξυπνᾷ δι' ἐνός τῆς φιλήματος. Καὶ τὴν ἡμέραν, κρατούμενα ἐκ τῶν χειρῶν ἐξήρχοντο πρὸς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάθηντο παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ περιέμενον μήπως ἰδῶσι τὴν μητέρα τῶν ἐπιστρέφουσιν. Ἀλλὰ κλαίοντα ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν τῶν πάντοτε, διότι ἡ μήτηρ τῶν δὲν ἐπέστρεφε.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ μάμμη τῶν, αἰσθανομένη ὅτι ἡ θλίψις, δραστηριωτέρα τοῦ χρόνου, κατέφερεν ἤδη τὰς

τελευταίας πληγάς της εἰς τῆς ζωῆς της τὴν ρίζαν, λαβοῦσα πλησίον της τὰ κοράσια,

— Ἀγαπητά μου παιδιά, τοῖς εἶπεν, ἡ μήτηρ σας δὲν ἐπέστρεψεν, οὔτε θέλει ἐπιστρέψει ποτὲ, διότι—μὴ κλαίετε, καθὼς βλέπετε ὅτι δὲν κλαίω κ' ἐγώ·—διότι . . . ἀπέθανε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ γραία ἐξερράγη εἰς δάκρυα, καὶ ἐνηγκαλίζετο ἀλληλοδιαδόχως τὰ δύο παιδιά, κλαίοντα μετ' αὐτῆς. Μετὰ μακρὰν δὲ διακοπὴν ἐπανέλαβεν·

— Ἴδου, σᾶς ἀφῆκεν ἐνθύμημα, — αὐτὸ μόνον εἶχε. Λάβε το, Ῥόζα, — τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον τοῦ πατρός σας, καὶ ἀνὰ ἓνα της βόστρυχον εἰς ἐκάστην, τὸν τρίτον δὲ αὐτὸν βόστρυχον ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τὸν θέσητε πλησίον μου εἰς τὸν τάφον, ὅταν θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν κόρην μου.

Τὰ δύο κοράσια ἔλαβον ὀλοφυρόμενα καὶ ἐφίλουν τὰς χεῖρας τῆς μάμμης των. Μετὰ ταῦτα δὲ, σπογγίσασα ἡ Ῥόζα τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῆς μακρᾶς κόμης της,

— Καὶ ὁ πατήρ μας, ἠρώτησεν, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος;

— Καὶ ὁ πατήρ σας, παιδιά μου, ἀπεκρίθη ἡ γραία, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος, καὶ μένετε εἰς τὴν γῆν ὀρφανὰ καὶ ξένα, ὡς δύο ἔρημα πτηνὰ, χωρὶς φωλεᾶς ὅπου νὰ θερμανθῆτε, χωρὶς χλωροῦ κλάδου ὅπου νὰ καθήσητε. Ἔχετε ὅμως θάρρος. Οἱ ἐγκαταλελειμμένοι ἔχουσιν ἄσυλον καὶ οἱ ὀρφανοὶ ἔχουσι πατέρα εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ πατήρ σας εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅ,τι ἡξεύρω περὶ αὐτοῦ δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ μαζὶ μου.

« Δώδεκα ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου μίαν ἡμέραν εὐθυμος συνοδία κυνηγῶν διῆλθε διὰ τοῦ χωρίου μας. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκυνήγησαν, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεψαν νὰ καταλύσωσιν εἰς Σαντάλβον· ὁ εἷς δ' ἐξ αὐτῶν ἔμεινεν εἰς τὴν καλύβην μας.

« Ἡ μήτηρ σας ἦτο τότε δεκαεὶς ἐτῶν νέα. Ὅχι μόνον κάμμία εἰς τὸ χωρίον δὲν τὴν ὠμοίαζεν εἰς τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά της ἦτο καλλιεργημένον εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τῆς τάξεώς της. Ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωρίου τὴν ἡγάπα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ αὐτὸς τῇ ἐδίδαξε γράμματα, καὶ ὁ νοῦς της ἐστολίσθη καθὼς ἦτον ἐστολισμένον τὸ σῶμά της.

« Ὁ ξένος τὴν ἐπαύριον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς λοιπῆς συνοδίας· ἀλλὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπέστρεψε πάλιν, λέγων ὅτι ἔχει ὑποθέσεις πλησίον εἰς τὸ χωρίον, καὶ κατέλυσε πάλιν εἰς τὴν καλύβην μας.

« Αἱ ὑποθέσεις του δ' αὗται τὸν ἐκάλουν εἰς Σαντάλβον συνεχῶς καὶ πάντοτε συνεχέστερον, καὶ τὸ ἐπόμενον θέρος ἦλθε καὶ κατώκησε διαρκῶς εἰς τὸ χωρίον μας, ὡς εἶπε, διὰ τὴν ὑγιείαν του· καὶ μετὰ δύο μῆνας ἐζήτησε τὴν μητέρα σας εἰς γάμον.

« Ἡ πρότασις αὕτη μὲ κατεθορύβησε, διότι ὁ ξένος ἐφαίνετο τάξεως πολὺ ἀνωτέρας τῆς ἰδικῆς μας. Ἡθέλησα ὁμῶς νὰ τὸν ἐρωτήσω τίς εἶναι, εἰς ποῖον θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν κόρην μου· ἀλλὰ μειδιάσας, καὶ λαβὼν μοι τὰς χεῖρας, μ' εἶπε νὰ μὴ ἔχω φόβον, καὶ ὅτι ἡ Ἀδελίνα θὰ εἶναι εὐτυχής· ὅτι ὁμῶς μέχρις ὅτου νικήσῃ ἐνστάσεις τινὰς συγγενῶν καὶ προλήψεις, ἀπαιτεῖ νὰ τὸν ἀγαπῶμεν μόνον ὡς Φερδινάνδον, καὶ νὰ μὴ ζητῶμεν τὸ λοιπὸν ὄνομά του.

« Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα σας, καὶ τῇ ἔδωκε τοῦτο τὸ δακτυλίδιον, ἔχον, ὡς ἠξεύρετε, κεχαρσμένα τὰ γράμματα. Φ. Π. καὶ Φ.

« Ἐκτοτε διέτριβε σχεδὸν πάντοτε μεθ' ἡμᾶς, ἐκτὸς σπανίων καὶ συντόμων ἀπουσιῶν, ἵνα μὴ κινῇ ὑποψίας· καὶ

διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀπέφευγε πᾶσαν ἐπίδειξιν πλούτου. Τὴν πτωχὴν μας ὁμῶς καλύβην κατῴκει ἡ ἄνεσις.

« Μετὰ ἐν ἔτος ἐγεννήθητε σεῖς, δίδυμοι ἀδελφαί, καὶ ὅτε σᾶς ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐφάνη ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

« Ἀλλὰ μετὰ δύο μῆνας ἀνεχώρησε, καὶ μετὰ δεκαήμερον ἀπουσίαν ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι ἱερὰ καθήκοντα τὸν βιάζουσι νὰ μακρυνθῇ ὀλίγον· ἀλλ' ὅτι ταχέως θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ τότε ἡ πρώτη φροντίς του θὰ εἶναι νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν εἰς ὃν εἶχε δικαίωμα.

« Ἐκτοτε οὐδ' ἐφάνη πλέον οὐδὲ ἠκούσθη· οὐδ' ἐγνωρίζομεν ποῦ καὶ πῶς νὰ τὸν ζητήσωμεν, διότι Φερδινάνδον τὸν ἠξεύρομεν μόνον.

« Τῆς μητρός σας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔκτοτε μετεβλήθησαν εἰς δύο βρύσεις, καὶ τὰ δάκρυά της, σταλάζοντα πύρινα εἰς τὴν καρδίαν της, τὴν ἔφερεν τέλος εἰς τὸν τάφον, ὅπου βεβαίως ὁ πατήρ σας εἶχε προηγηθῇ. »

Δὲν λέγομεν ὅτι ἡ διήγησις αὕτη ἦτο κατὰ πάντα κατὰλληλος καὶ καταληπτὴ εἰς τὰ νέα κοράσια. Ἀλλ' ἡ μάμμη των ἠσθάνετο ὅτι δὲν τῇ ἦτο πλέον δεδομένον νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην αὐτῆς διὰ καιρὸν μέλλοντα· καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξέπνευσε καὶ ἐτάφη πλησίον τῆς θυγατρὸς της, κρατοῦσα τὸν βόστρυχον αὐτῆς εἰς τὴν νεκρὰν χεῖρά της. Τῶν δὲ δυστυχῶν ὀρφανῶν τὴν ἐπιμέλειαν ἀνέλαβεν ἡ φιλάνθρωπος διδασκάλισσα.

Καὶ τότε μὲν ἀληθῶς ἡ διήγησις τῆς μάμμης των, πνιγεῖσα μάλιστα εἰς τὸ πέλαγος τῆς νέας των θλίψεως, καὶ ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς ἔτι μὴ ἀναπεπτυγμένης διανοίας των, ὀλίγην ἀπετέλεσεν ἐντύπωσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλὰ τῶν παιδίων ἡ ψυχὴ εἶναι εὐφορον ἔδαφος, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα, καλὸν

τὸ κακὸν, ἅπαξ ἐμπεσὼν, εἶναι βέβαιον ὅτι θέλει ἔλθει ὥρα ὅπως βλαστήσῃ. Καὶ οἱ λόγοι τῆς γράϊας δὲν ἀπώλοντο εἰς τῆς καρδίας τῶν κορασίων. Καθ' ὅσον ἡλικιοῦντο, καὶ ἐκόπαιζε τοῦ πένθους των ἡ σφοδρότης, εἰς τὴν μνήμην των ἀνέκυπτεν εὐληπτοτέρα ἢ περὶ τοῦ πατρός των διήγησις, καὶ εἰς τὴν ἐλπίζουσαν νεανικὴν φαντασίαν των ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ τερατεύηται παντοῖα περὶ τοῦ μέλλοντος.

Πολλάκις, ὅταν ἔμενον μόναι, ἀφίνουσαι τὴν ἐργασίαν των ἢ καταθέτουσαι τὸ βιβλίον, ἐλησμονοῦντο μακρὰ φλυαροῦσαι καὶ διασκευάζουσαι κατὰ τὴν ὁρεξίν των τὴν μέλλουσαν τύχην των.

— Ὁ πατήρ μας ἦτον εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ἔλεγεν ἡ Ῥόζα. Ἡ μάμμη εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ' ἡ μάμμη μας δὲν τὸ ἤξευρε.

— Βεβαίως δὲν τὸ ἤξευρε, ἀπεκρίνατο ἡ Νίννα. Ἴσως θὰ ἔλθῃ ἀκόμῃ ὁ πατήρ μας μίαν ἡμέραν.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ, ἔλεγεν ἡ Ῥόζα, θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ δὲν θὰ εἴμεθα χωρικαὶ πλέον, καὶ θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κυρίαι.

— Καὶ θὰ φορῶμεν ὡραῖα μεταξωτὰ φορέματα.

— Ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω μίαν μεγάλην οἰκίαν καὶ πολλὰ δωμάτια, καὶ ὡραῖον κῆπον, ὅπου νὰ καλλιεργῶ τὰ καλλήτερα ἄνθη.

— Καὶ ἀνθρώπους πολλοὺς νὰ μὲ ὑπηρετῶσι, καὶ ἀδάμαντας καὶ πτερὰ νὰ φορῶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

— Καὶ μίαν ἄμαξαν καὶ δύο ἵππους νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω.

— Καὶ τότε θὰ πάρωμεν εὐγενεῖς ἄνδρας, καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κόμισσα, καὶ σὺ πριγκιπέσσα.

Καὶ ἅπαξ εἰς τὸν ῥοῦν τοῦτον παραδοθεῖσαι τῶν ὀνειροπολήσεων, δὲν ἀνεχαιτίζοντο, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν

στρέφουσαι τὸ καλλειδοσκόπιον, ἐποίκιλλον τὰς φανταστάς εἰκόνας καὶ τὰς ἐπολλαπλασίαζον.

Τοῦτο εἶχε τὸ κακὸν μέρος του, ὅτι τὰ κοράσια παρέβαλλον, εἰ καὶ ἀκουσίως, τὸν κόσμον ἐν ᾧ ἦσαν κεκλημένα νὰ ζῶσι πρὸς ἐκεῖνον εἰς ὃν ἀπέβλεπον, καὶ ἡ ἀντιπαράθεσις ἀπέβαινε κατὰ τοῦ πρώτου, καὶ τὰ δυσηρέσκει πρὸς τὴν παροῦσαν κατὰστασίν των, ὅπερ εἶναι ἡ ἀληθὴς τῆς δυστυχίας πηγή.

Ἄλλ' εἶχε καὶ τὸ καλὸν του. Ἐνθυμούμεναι ὅ,τι ἤκουσαν περὶ τῆς μητρός των, ὅτι δηλαδὴ σπουδάσασα, καὶ τὸν νοῦν τῆς καλλιεργήσασα, εἶχε γίνεи ἀξία νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εὐγενοῦς νέου, ἐφιλοτιμοῦντο νὰ σπουδάζωσι καὶ αὐταί, καὶ ἡ διδασκάλισσα, ἥτις ἠγνόει τί ἐκυοφόρει ἡ παιδικὴ κεφαλὴ των, ἐθαύμαζε τὰς προόδους των, καὶ τὰς εἶχεν ἐγκαύχημα.

Οὕτως ἔφθασαν τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, προκόπτουσαι τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα, ὡς δύο πάγκαλα κηπευτὰ ἄνθη ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν, χωρὶς ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σταθερὸν ὄνειρόν των, ὃ ἠναγκάζετο ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ὠριμώτερος νοῦς των, ἂν καὶ ἐστέναζε ἐπὶ δι' αὐτὸ ἡ καρδία των.

Ὁ μονότονος βίος των κατ' οὐδὲν διέφερε τοῦ τῶν λοιπῶν χωρικῶν, ἐκτὸς ὅτι τὰς ἀγροτικὰς ἀσχολίας τῆς ἡμέρας διεδέχετο τὴν ἐσπέραν ἢ τῶν βιβλίων σπουδὴ, καὶ ὅτι ἔζων οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ νοός.

Αἱ δὲ τέρψεις των πᾶσαι ἦσαν ὅσας μόνον αὐτομάτως δίδει ἡ νεότης, ὅσας τὸ ἔαρ δίδει εἰς τὰ πτηνὰ, τὰ ἄσματα δηλαδὴ καὶ τῆς φρενὸς ἢ φαιδρότης· καὶ πλήρεις χαρᾶς ἐδράττοντο πάσης εὐκαιρίας ἥτις ταῖς ἔδιδεν ἀφορμὴν πρὸς ἕκτακτόν τινα μικρὰν διασκέδασιν.

Διὰ τοῦτο ἡ Ῥόζα ἐχύθη καὶ κατεφίλει ὑπὸ ἀγαλλιάσεως τὴν διδασκάλισσαν, ὅτε μίαν ἐσπέραν τῇ εἶπε·

— Ῥόζα, ἐνθυμεῖσαι τί ἡμέρα εἶναι αὔριον. Εἶναι τὰ γενέθλιά σας, φιλτάτη. Δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀνάδοχόν σου· δὲν εἶναι ἀληθές; Θὰ ὑπάγῃς αὔριον εἰς Παυλίσι, καὶ τῇ φέρῃς μίαν ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους μου, καὶ τὸ τελευταῖον ἐργόχειρόν σου. Ἢμπορεῖς νὰ μείνης τρεῖς ἡμέρας πλησίον της.

Τὸ Παυλίσι ἀπεῖχε τρεῖς ὥρας ἀπὸ Σαντάλβον.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν ἠγέρθη ἡ Ῥόζα πρὸ τοῦ ἡλίου, ἐφόρεσε τὸ καθαρώτερον φόρεμά της, ἔβρεξε καὶ ἐλείανε τοὺς ἰούλους τῆς κόμης της, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἀδελφήν της, κοιμωμένην εἰσέτι, καὶ σκιρτῶσα ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ ἐχαιρέτησε τὴν αὐγὴν, ὡς τὰ πτηνὰ τῶν δασῶν, διὰ τοῦ ἐωθινοῦ ᾄσματός της.

Ἡ ὁδὸς ἣν εἶχε νὰ διατρέξῃ ἀνήρχετο κατ' ἀρχὰς διὰ πετρώδους στενωποῦ τὴν ράχιν τοῦ ὄρους, μετὰ ταῦτα δὲ μίαν κορυφὴν ὑπερβαίνουσα, διέβαινε δι' ἀλλεπαλλήλων κοιλάδων, ὧν τινὰς μὲν ἐκάλυπτε τὸ δάσος, καταβαῖνον ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὄρους πλευρῶν, ἄλλαι δ' ἐκαλλιεργοῦντο συνήθως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἦτον ἐορτὴ, ἦτον ἔρημος ὅλη ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ Ῥόζα ηὐχαριστεῖτο βλέπουσα ἐαυτὴν μόνην ἐντὸς τῆς φύσεως ἣν ἠγάπα, καὶ ἄλλην φωνὴν μὴ ἀκούουσα πλὴν τῆς τῶν ἀηδόνων ᾗς ἐμιμεῖτο.

Μόλις δ' εἶχεν ὑπερβῇ τὴν πρώτην κορυφὴν, καὶ παρηκολούθει ρύακος σύμφυτον χεῖλος, ὅτε τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι εἶναι τῶν ἐγγχωρίων τινὲς ξυλευόμενοι, καὶ προέβη ἀφόβως. Ἀλλ' αἰφνης εἶδεν ἐμπρὸς της ἐξερχομένους τῶν δένδρων ἀνθρώ-

πους ρυπαρούς τὰ ἐνδύματα, ὅπλα φέροντας, θηριώδεις τὴν ὄψιν, καὶ φοβηθεῖσα, ἐβράχυνε τὸ βῆμα.

Οἱ ἄνθρωποι ὁμῶς προέβαινον πρὸς αὐτὴν, καὶ τὸ βλέμμα αὐτῶν εἶχε τι ἀπαίσιον. Κυριευθεῖσα τότε ὑπὸ τρόμου μεγάλου, ἐτράπη νὰ φύγῃ, ἀλλ' εἶδεν ὅτι καὶ ὀπισθεν ἡ ὁδὸς τῇ ἐκλείσθη. Μετ' ἀγωνίας δ' ἀπέβλεψε πρὸς τὸ δάσος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐπικαλεσθεῖσα τὴν προστασίαν τῶν σκιῶν αὐτοῦ, ὥρμησε νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸ πύκνωμα.

— Μωρὴ, ποῦ φεύγεις, μωρὴ; ἔκραζάν τινες τῶν ληστῶν· διότι ἐκ πρώτης ὄψεων ἦτον εὐκολον ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιοῦτοι. — Ἡ περδικούλα ποῦ θέλει νὰ φύγῃ τοὺς ἀετούς;

Καὶ ἀνεκάγχασαν ὅλοι ἀγρίως. Συγχρόνως δ' ὥρμησαν εἰς δίωξίν της, ἐν ᾗ ἐκείνη ἔφευγε, πηδῶσα τοὺς θάμνους ὡς ἔντρομος ἔλαφος. Ὁ πρῶτος δὲ φθάσας αὐτὴν μετ' ὀλίγον, τὴν συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἔκραξεν ἡ Ῥόζα, ἀντιπαλαίουςα πρὸς τὴν σιδηρᾶν χεῖρα ἣτις τὴν ἐκράτει· καὶ τοσοῦτον ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις της, ἃς εἶχεν ἐκθρέψει ὁ ἀγροτικὸς βίος, ὥστε, παρ' ὀλίγον, νὰ διαφύγῃ, ἂν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εἶχον φθάσει καὶ οἱ λοιποὶ λησταί, καὶ δὲν τὴν εἶχον περικυκλώσει.

Τότε τῇ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα ν' ἀρπάσῃ τὸ ἐγχειρίδιον ἐνὸς τῶν κακούργων, καὶ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ ἐλευθερωθῇ δι' αὐτοῦ, νὰ τὸ βυθίσῃ καὶ εἰς τὸ στήθος της· ἀλλ' οἱ λησταί, ἰδόντες τὴν πρόθεσίν της, ἔδεσαν τὰς δύο της χεῖρας, καὶ τὴν ἐκράτουν τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε οὐδ' ἐν κίνημα τῇ ἐπετρέπετο.

— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἔκραξε πάλιν ἡ Ῥόζα μετὰ

έας ἐλπίδος, διότι, ἐν ᾧ περιέφερε τὸ βλέμμα παράφορον
τέριξ, εἶδεν αἰφνης προκύπτοντα τοῦ δάσους νεανίαν, οὗ ἡ
ὑπρεπῆς ἐνδυμασία καὶ ἡ χαρίεσσα ὄψις τῇ ἐνέπνευσαν
πάρρος.

— Ἄν ἔχης καρδίαν ἀνθρώπου, ἂν ἔχης ἀνδρὸς γεν-
ναιότητα, ἐξηκολούθησε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένη, βοήθη-
σον, σῶσόν με!

— Τί εἶναι; ἔκραξεν ὁ νεανίας, προχωρῶν ἀφόβως πρὸς
τοὺς ληστάς. Τί ἔχετε πρὸς τοῦτο τὸ κοράσιον;

— Τὴν συνελάβομεν, εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν, διερχομένην
τὸ δάσος.

— Ἐντροπή σας, ἀπεκρίθη αὐτὸς μετὰ τόνου φωνῆς
ἀποτόμου. Ἐλλειψαν αἱ δούκισσαι καὶ αἱ πριγκιπέσσαι,
καὶ τὰ ἐβάλετε μ' αὐτὴν τὴν πτωχήν; Ἀφῆτέ την νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸ καλόν.

— Αὐτὴ εἶν' ἐδική μου, εἶπεν ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος τὴν
εἶχε συλλάβει, καὶ ὅστις τὴν ἐκράτει εἰσέτι.— Ἐδική μου
εἶναι, καὶ δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ ὀνύχιά μου.

— Βοήθειαν! ἔκραξεν ἡ Ῥόζα διὰ τοῦ στόματος, καὶ
ἔτι περισσότερον ἐπεκαλεῖτο αὐτὴν τὸ ὑγρὸν βλέμμα της.

— Κύτταξε μὴν ἔβγουν καὶ τὰ ὀνύχιά σου, εἶπεν ὁ νεα-
νίας, ἐν ᾧ φλόξ θυμοῦ ἀνέλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.
Ἄφες την νὰ ὑπάγῃ.

— Δὲν τὴν ἀφήνω, εἶπεν ὁ ληστής, ἀνασύρων τὰ χεῖλη
ὡς τίγριδος ἐξαγριωθείσης, καὶ σύρων πρὸς ἑαυτὸν βιαίως
τὴν Ῥόζαν. — Καὶ ἂν κάνεις ἔλθῃ νὰ μοὶ τὴν πάρῃ, θὰ τὸ
μετανοήσῃ.

— Ἄ, μανδρόσκυλε, φοβερίζεις! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας
μετὰ φωνῆς ἥτις ἐβρόντησε φοβερά.

Καὶ εἰς ἀγρίαν παραφοράν, ὡς αἴλουρος πηδήσας πρὸς

τὸν ληστήν, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης του πιστόλιον, καὶ στηρίζας αὐτὸ εἰς τὸ στήθος του, ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ ληστής ἀνοίξας τὰς δύο του χεῖρας ἔπεσεν ὕπτιος, ἐμῶν συγχρόνως τὸ αἷμά του καὶ τὴν κακοῦργον ψυχὴν του.

Ἐπειτα δὲ, λαβὼν ἐκ τῆς ζώνης του τὸ ἄλλο πιστόλιον, καὶ στραφείς πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους ληστὰς, οἵτινες ἔμενον ὡς ἀπολελιθωμένοι ὑπὸ ἐκπλήξεως.

— Ἄν, εἶπεν, ὡς νὰ σηκώσω τὸν λύκον, μείνη κἀνεὶς σας ἀκόμη ἐμπρὸς μου, θὰ τὸν φονεύσω, μὰ τὴν πίστιν μου, ὡς αὐτὸ τὸ ψοφίμιον.

Καὶ διὰ τοῦ ποδὸς ἔσπρωξε τὸν νεκρὸν τοῦ ληστοῦ.

Ὁ ἀνδρικός οὗτος λόγος καὶ ἡ ἀπότομος πρᾶξις παράδοξον ἀπετέλεσαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν ἀγενῶν ἐκείνων, παρ' οἷς ἡ θηριωδία δὲν ἀπέκλειε τὴν ἀνανδρείαν. Ἐντρομοὶ δ' ἔκλιναν ὅλοι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὸ δάσος.

Τότε ἡ Ῥόζα, μὴ δυναμένη νὰ εἰπῇ λέξιν ὑπὸ φρίκης διὰ τὸν φόνον τοῦ ληστοῦ, οὗ τὸ πτώμα ἔσπαιρεν ἔτι ἐμπρὸς της, καὶ ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον σωτηρίαν της, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐμπρὸς τοῦ σωτῆρός της, καὶ ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ωραίους της ὀφθαλμοὺς, τὸν ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σχεδὸν μετὰ λατρείας, ὡς τινα προστάτην ἄγγελον καταβάντα ἐξ οὐρανῶν, καὶ τῷ ἐξέφραζεν ἀφώνως ἀλλ' εὐγλώττως τὴν εὐγνωμοσύνην της.

Ὁ δὲ νέος κύψας, ἔκοψε διὰ τῆς μαχαίρας του τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν της, καὶ τὴν ἀνήγειρε. Βλέπων δ' ὅτι δὲν ἐδύνατο ἔτι νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας της, τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ διηυθύνετο ὅτε τὴν ἀπήντησαν οἱ ἀχρεῖοι ἐκεῖνοι, καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της;

— Ναί, θέλω νὰ φύγω τὸν τόπον τοῦτον τῆς φρίκης, ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα, ἅμα ἐδυνήθη νὰ διαρθρώσῃ λέξεις. Δὲν ἤμπορῶ νὰ βλέπω τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο θέαμα!

Καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῆς μικρᾶς της χειρός.

— Εἰς Παυλίσι διηυθυνόμεν. Ἀλλὰ . . . εἶπε διστάζουσα, ὁμολογῶ ὅτι φοβοῦμαι. Ἐμπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω παρέχει.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ νέος, προσπαθῶν νὰ πρᾶνῃ τὴν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνὴν τραχυνθεῖσαν φωνήν του.

Σκεφθεῖς ὅμως μίαν στιγμὴν,

— Ἔστω, ἐπρόσθεσε, σὲ συνοδεύω ὡς ἐν μέρος. Εἶναι ἀσφαλέστερον.

Καὶ ἐξηκολούθησε μετ' αὐτῆς, ἀναγκαζόμενος πολλάκις νὰ τὴν στηρίξῃ, διότι μόλις τὴν ἔφερον οἱ τρέμοντες πόδες της.

Οὕτω διήλθον τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας βαθείας κοιλάδας, αἵτινες ἐδύναντο νὰ φαίνωνται ὕποπτοι.

Ὅτε δ' ἔφθασαν εἰς ὑψηλὴν θέσιν, ἀφ' ἧς ἤρχιζεν ἡ ἄδενδρος πεδιάς καὶ οἱ κεκαλλιεργημένοι ἀγροὶ, δείξας αὐτῇ πρὸς τοὺς πρόποδας,

— Ἴδου, τῇ εἶπε, τὸ Παυλίσι. Ἀλλὰ χρέη μὲ καλοῦσιν ἄλλοῦ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὲ συνοδεύσω ὡς ἐκεῖ· ἀλλ' ἤμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς ἀφόβως.

— Διὰ ποίων λέξεων ἤμπορῶ ἀξίως νὰ σ' εὐχαριστήσω; ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, λαβοῦσα τὴν χεῖρά του. Σοὶ χρεωστῶ τὴν σωτηρίαν μου, περισσότερον παρὰ τὴν ζωὴν μου. Σὲ παρέσυρα καὶ ἐκτὸς τοῦ δρόμου σου, καὶ ἴσως κατοικεῖς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ κατοικῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος· ἀλλ' ἐνίστε διέρχομαι τοῦτον τὸν δρόμον. Ἴσως ἀπαντηθῶμεν καὶ πάλιν.

Καὶ λαβὼν εἰς τὰς παρειάς της ἐν φίλημα ὡς γλυκὺν μισθὸν τῆς ὑπηρεσίας του, ὃν ἡ ἐρυθριῶσα νέα δὲν τῷ ἡρνήθη, ἐπέστρεψε τὴν ὁδὸν δι' ἧς τὴν εἶχε συνοδεύσει. Ἐκείνη δ' ἐξηκολούθησε τὴν ἰδικήν της πρὸς τὴν κοιλάδα.

Εἰς τὸ χωρίον Παυλίσσι τὸ συμβὰν τῆς Ῥόζας ἐτάραξε τὰ πνεύματα, καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἦλθον καὶ ἀλλαχόθεν εἰδήσεις ὅτι ὁ περιβόητος ληστής Καπρέρας ἐπεφάνη εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη· ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι καὶ ἡ πέριξ δημόσιος δύναμις ἐκινήθη ἤδη εἰς δίωξίν του.

Καὶ τότε μόνον ἡ Ῥόζα, ἥτις ἐνδομύχως ἠσθάνετο ὡς μυστικὴν τινα δυσαρέσκειαν, ὅτι ὁ σωτὴρ της δὲν ἔδειξε περισσοτέραν προθυμίαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ χωρίου, ὠμολόγησεν ἱκανοποιηθεῖσαν τὴν φιλαυτίαν της, διότι δὲν τῇ ἔμενεν ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἀφῆκεν ὅπως, σπεύσας, εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς περὶ τῶν ληστῶν.

Μετὰ τρεῖς δ' ἡμέρας ἡ Ῥόζα ἐπανῆλθεν εἰς Σαντάλβον. Οἱ λησταὶ τότε εἶχον διωχθῇ ἐντελῶς, τὰ στρατεύματα εἶχον καθαρῶς τὸν τόπον, καὶ ἡ ὁδὸς ἦτον ἀσφαλὲς στάτη. Οἱ γεωργοὶ, διεσπαρμένοι εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἐκαλλιέργουν αὐτοὺς ἡσυχῶς, καὶ ἡ μικρὰ κοιλάς ὅπου εἶχε συμβῇ τὸ ἀπευκταῖον ὄραμα, οὐδὲν ἔσωζεν ἵχνος αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἀπεκομίσθη τοῦ φονευθέντος ληστοῦ τὸ πτώμα, ἀλλ' ἦτον ἤδη εἰρηνικὴ καὶ ἔρημος, καὶ μόνον ἐτάραττε τὴν σιγὴν της τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνης καὶ ὁ φλοῖσβος τοῦ ρύακος.

Διερχομένη δὲ δι' αὐτῆς ἡ Ῥόζα, ἐβράδυνε τὴν πορείαν της, καὶ τέλος ἐστάθη βεβυθισμένη εἰς λογισμοὺς, ὡς ἂν ἐνέδιδεν εἰς τὴν συγκίνησιν ἣν ἦτον ἐπόμενον νὰ τῇ ἐμπνέῃ ἡ θέσις ἐκείνη, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ περιφέρουσα τὰ βλέμματα πέριξ της, ὡς ἂν περιέμενεν ἢ ἐζήτει τινὰ, ἴσως

εἰνον, ὅστις τῇ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι μακρὰν μὲν κατοικεῖ, δι-
 χεται ὁμῶς τὴν ὁδὸν ταύτην ἐνίοτε.

Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς Σαντάλβον, ἡ γενικὴ χαρὰ ὅτι ἐσώθη
 ἀπὸ τοῦ μεγάλου κινδύνου ἦτον ἀπερίγραπτος. Ἡ ἀγαθὴ
 διδασκάλισσα ἠτιᾶτο ἑαυτὴν ὅτι τὴν ἐξέθεσεν εἰς αὐτὸν, ἡ
 Νίννα, ρίψασα τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τράχηλόν της,
 τὴν κατέτρωγε διὰ τῶν φιλημάτων της.

Μετὰ τὴν χαρὰν ὁμῶς καὶ τὰ φιλήματα ἦλθεν ἡ περι-
 ἔργεια καὶ αἱ ἐρωτήσεις· καὶ μεθ' ὅσης προθυμίας ἡ Νίννα
 ἡρώτα, μετ' ἄλλης τόσης, καὶ ἔτι μεγαλητέρας, διηγεῖτο
 ἡ Ῥόζα· ἐκτὸς μόνον ὅτι ἐκείνη ἡρώτα περὶ τῶν ληστῶν
 πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἀπεκρίνετο πάντοτε περὶ τοῦ διώξαντος
 αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, τοῦ κάλλους του,
 τῶν εὐγενῶν τρόπων του, τῆς χάριτός του, τῆς γλυκύτη-
 τος τῶν λόγων του, τῆς ἀνδρείας του, ἦτον ἀνεξάντλητος,
 ὥστε ἡ Νίννα τὴν εἰρωνεύετο δι' αὐτὸ συχνάκις, ἀλλὰ
 χωρὶς νὰ τὴν διορθώσῃ.

Πολλάκις μάλιστα, ὅταν ἡ Νίννα ἦ ὄρεξιν ἢ καιρὸν δὲν
 εἶχε ν' ἀκούῃ τὸν αὐτὸν πανηγυρικὸν πάντοτε ἐπαναλαμ-
 βανόμενον, ἡ Ῥόζα ἐγίνετο σκεπτικὴ, καὶ ὁ νοῦς της ἐφαί-
 νετο εἰς ὀνειροπολήσεις παραδεδομένος, καὶ ὁσάκις συνέπι-
 πτε νὰ ἐξέρχεται τῆς καλύβης μόνη, ἐλάμβανε, χωρὶς σχε-
 δὸν ἢ ἰδίᾳ νὰ τὸ αἰσθάνηται, τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ὄρος.

Ταύτην τὴν ὁδὸν ἔλαβε καὶ περὶ τὴν δεῖλιν τῆς ἑκτῆς ἢ
 ἑβδόμης ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδόν της εἰς τὸ χωρίον, χω-
 ρὶς τῆς Νίννας, ἣν ἡ διδασκάλισσα εἶχε πέμψει εἰς ὑπηρε-
 σίαν. Σύννους δὲ βαδίζουσα, ἔφθασε κατ' ὀλίγον μέχρι τῆς
 γνωστῆς της κοιλάδος, ἧς ἡ θεὰ ἐφαίνετο διεγείρουσα εἰς
 αὐτὴν οὐχὶ πλέον φρίκης ιδέας, ἀλλ' ἄλλα αἰσθήματα πολὺ
 γλυκύτερα. Τὸ βλέμμα της ἐλπίζον καὶ ἀνήσυχον ἐβυθί-

ζετο ὑπὸ τὰ δένδρα, ἡρεύνα τὰς κινουμένας σκιὰς, καὶ τεταμένον τὸ οὖς της ἡρώτα τὴν πνοὴν τῆς αὔρας καὶ τῶν πιπτόντων φύλλων τὸν κρότον.

Ἄλλὰ, συνελθοῦσα μετὰ μακρὰν προσδοκίαν,

— ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἄφρων ἐγὼ τι προσμένω; Παρῆλθε, καθὼς τὸ χρυσοῦν σύννεφον ὅπου παρέρχεται καὶ δὲν ἐπιστρέφει, καθὼς τὸ ὄναρ ὅπου βλέπομεν ἅπαξ καὶ ὄχι πλέον! Ἐκεῖνος διαπρέπει εἰς τὴν ἄνω σφαῖραν, ὅπου ὅλαι αἱ λαμπρότητες καὶ ὅλαι αἱ δόξαι· ἐγὼ, κόρη ἀγροῖκος καὶ πενιχρά! πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι τὰ βήματά μας θ' ἀπαντηθῶσι ποτέ;

ὦ! τὸ ὄναρ τῶν παιδικῶν ἡμερῶν μας! Εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ κόσμον ἐφантаζόμην παλάτια καὶ ἀδάμαντας. Δὲν ἤξευρον τότε ποίαν ἄλλην εὐτυχίαν περιέχει ἐκεῖνος ὁ κόσμος, εἰς ὃν ἤλπιζες, ὦ μήτερ, νὰ μᾶς εἰσάξης, ἀλλ' εἰς ὃν μᾶς εἶναι διὰ παντὸς κεκλεισμένη ἡ εἴσοδος.

Ἄλλὰ, μήτερ, — προσέθηκεν, ὑψοῦσα τὴν ψυχὴν της μετὰ τοῦ ἐξαπτομένου αἰσθήματός της, — εἰς τὸν κόσμον ὃν σὺ κατοικεῖς, εἰς τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον κόσμον, ὑπεράνω τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ, θάλλει εὐτυχία βεβαίως· ἐκεῖ δὲν διακρίνεται ἢ πλούσιος ἢ πένης. Ὅσαι καρδίαι πάλλουσι συμφώνως, εἰδὼν ἴσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ὅσοι ἀγαπῶνται, συναντῶνται καὶ ἀναγνωρίζονται. Ἐκεῖ ὅταν ἔλθω καὶ με δεχθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας σου, θὰ τὸν ἰδῶ μειδιῶντα πλησίον σου, ἴσως μεταξὺ τῶν ἀγγέλων!

Τοιαῦτα ὠνειροπόλει ἡ ἐξημμένη καὶ ποιητικὴ της καρδία, καὶ ὠραία ἦτον ἐν ᾧ ἐστήριζεν εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς της, λαμπροτέρους ἐκείνου.

Αἰφνης ἤκουσε κρότον πλησίον της, καὶ ὥς ἀνεμῶνη ἐρυθριάσασα, ἀνεσκίρτησε καὶ μετεστράφη, καὶ εἶδεν ἄν-

ὥπον ὅστις, ὀλίγα βήματα μακράν της σταθείς, ἐφαίνετο
 εἰ τὴν ἐθεώρει μετ' εὐαρεσκειάς.

Ἐκ πρώτου βλέμματος ὁμως ἐγνώρισεν ὅτι δὲν εἶναι
 εἰνός ὃν ἤλπιζε, καὶ ἠθέλησεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος πλησιάσας,

— Καλὴ κόρη, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ἡμέρου, ἤξεύρεις
 νὰ μ' εἰπῇς ἀπὸ ποῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Σαντάλβον;

Τότε δ' ἀναβλέψασα καὶ ἀτενίσασα αὐτὸν, εἶδεν ὅτι ἦτον
 ἄνθρωπος ὠρίμου ἡλικίας, εὐγενῶν τρόπων, καὶ μορφῆς,
 ἥτις ἐνέπνεεν εὐκόλως ἐμπιστοσύνην. Ἀναθαρρήσασα δὲ,

— Μάλιστα, Κύριε, εἶπεν, ἐκεῖ ὑπάγω. Ἡμπορῶ νὰ σὰς
 ὁδηγήσω.

Καὶ ἐκίνησε μετὰ τοῦ ξένου πρὸς τὸ χωρίον.

— Ἐνυκτώθην σχεδὸν, εἶπεν αὐτός, καὶ ἀπεφάσισα νὰ
 μείνω εἰς Σαντάλβον, διότι ἤξευρον ὅτι εἶναι ἐδὼ πλησίον.
 Ἀλλ' ἐφοβούμην ὅτι ἀπεπλανήθην, ὅτε σ' ἀπήντησα. Ἡσο
 ὁμως τόσον βεβυθισμένη εἰς συλλογισμούς, ὥστε ὀλίγας
 στιγμὰς ἰστάμην καὶ σ' ἔβλεπον χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ ταραάξω.

— Ἐσυλλογιζόμην, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἐρυθριῶσα ἐκ νέου,
 — διότι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν διέ-
 τρεξα τὸν μέγιστον κίνδυνον. Λησταὶ μὲ συνέλαβον, καὶ,
 χωρὶς τῆς προστασίας ἐνὸς γενναίου ἀνθρώπου, ὅστις ἐφό-
 νευσε τὸν ἕνα ἐμπρός μου καὶ ἐδίωξε τοὺς λοιποὺς ἀναμφι-
 βόλως θὰ μ' ἐφόνευον. Καὶ τί ἤθελον ἀπ' ἐμέ; ἐπρόσθεσε
 μετὰ πολλῆς ἀθωότητος. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν κοράσιον.

Εἰς τὸν ξένον ἤρεσεν ἡ ἀφέλεια τῆς νεάνιδος, καὶ λαβὼν
 αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Ἴσως, τῇ εἶπε μειδιῶν, ἀλλὰ καὶ θαυμάζων τῆς χει-
 ρὸς ἐκείνης τὴν λευκότητα καὶ τὴν τρυφερότητα εἰς κόρην

ἀγροῖκον, — ἴσως ἤθελον νὰ σοὶ κλέψουν τὸ ὠραῖον αὐτὸ δακτυλίδιον.

— ὦ! ὅσον δι' αὐτὸ, τὴν ζωὴν μου θὰ μ' ἔπαιρνον πρῶτον, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μετὰ ζωήροτης.

— Εἶναι ὠραῖον τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ξένος· ὅχι ὅμως πολυτιμότερον τῆς ζωῆς σου.

— Εἶναι τὸ ἐνθύμημα τῆς μητρός μου, εἶπεν ἐκείνη.

— Καὶ τὰ γράμματα ταῦτα, ἠρώτησεν ὁ ξένος, πλησιάζων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ δακτυλίδιον καὶ τὴν χεῖρα, ἥτις τὸ ἐφόρει, — εἶναι τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός σου;

— Ὅχι, εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου. Ἡ μήτηρ μου ὠνομάζετο Ἀδελίνα.

— Ἀδελίνα! Ἀδελίνα! ἀνέκραξεν ὁ ξένος. Εἶναι ὠραῖον ὄνομα Ἀδελίνα. Ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν Ἀδελίναν. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου τώρα;

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, δεικνύουσα τὸν οὐρανόν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν.

— Ἀπέθανεν! Ἀλλὰ περιπατεῖς τόσον γοργῶς, νέα κόρη! Συγχώρησόν με ἂν δὲν ἤμπορῶ νὰ σ' ἀκολουθήσω. Ἐπεριπάτησα πολὺ σήμερον. Δός μοι τὴν ἄδειαν ν' ἀναπαυθῶ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ρύακος.

Καὶ ἐκάθησεν· ὁ δὲ κάματος τοσοῦτον τὸν εἶχε καταβαλεῖ, ὥστε ἦτον ὅλος ὠχρὸς, καὶ ἡ Ῥόζα λαβοῦσα ὕδωρ εἰς τὴν παλάμην της, τῷ ἔβρεξε τὸ μέτωπον ἵνα μὴ λειποθυμήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ, φιλτάτη κόρη, εἶπεν ὁ ξένος. Δὲν ἦτο τίποτε, ἦτο ζάλη. Παρῆλθεν. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον. Ἀπέθανε λοιπὸν ἡ μήτηρ σου; Καὶ ὁ πατήρ σου;

— Ὁ πατήρ μου . . . , εἶπεν ἡ Ῥόζα διστάζουσα· ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος.

— Πτωχὸν κοράσιον ! εἶπεν ὁ ξένος μετὰ πολλῆς συμ-
πλοίας. Λοιπὸν ὀρφανή, παντόρφανος ! Καὶ συγγενεῖς ἄλ-
λους δὲν ἔχεις ;

Εἶχον μίαν μάμμην, ἀπεκρίθη αὐτῇ, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοί
τῆς ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ἐπληροῦντο δακρύων, —
ἀλλ' ἀπέθανε καὶ αὐτή. Ἐχω μόνον τὴν ἀδελφὴν μου,
δίδυμον μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ ποῦ ζῆτε λοιπὸν ; ποῖος σᾶς περιθάλλει ;

— Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διήρχοντο ἐμπρὸς φραγμοῦ ἰτεῶν,
ὅστις ἔκειτο ἀμέσως πρὸ τοῦ χωρίου.

— Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ νεκροταφεῖον, νομίζω ; ἠρώτησεν
ὁ ξένος.

— Τοῦτο εἶναι μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου ἐδὼ εἶναι τεθαμμένη ; ἐπανέλαβεν
αὐτός.

— Ἐδὼ ! ἐψιθύρισε μελαγχολικῶς κλίνουσα τὴν κεφα-
λὴν πρὸς τὴν γῆν ἡ νεάνις.

— Μὲ συγχωρεῖς, φιλτάτῃ, διὰ τὴν ἐρώτησιν, εἶπε πάλιν ὁ ξένος. Ἀλλ' ὅταν διέρχῃσαι ἐντεῦθεν, δὲν ἐμβαίνεις
ἐνίοτε νὰ προσευχηθῇς εἰς τῆς μητρός σου τὸν τάφον ;

— Ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὸ χωρίον μόνη, εἰσέρχομαι
πάντοτε, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, τὴν φωνὴν ταπεινοῦσα.

— Ὅτι δὲν εἶσαι μόνη δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίσῃ, ὑπέ-
λαβεν ὁ ξένος. Ἐχω καὶ ἐγὼ ἀγαπητοὺς κατοίκους τῶν τά-
φων. Εἰσελθε, καὶ ἐπίτρεψε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἰσέλθω.

Τότε εἰσῆλθεν ἡ Ῥόζα, καὶ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τοῦ τάφου
τῆς μητρός τῆς· πλησίον τῆς δ' ἐγονάτισε καὶ ὁ ὁδοιπόρος.

Ἡ δ' ἀφελὴς προσευχή της ἴσως ἠνέωξε καὶ αὐτοῦ κἀνὲν ἡμίκλειστον τραῦμα, διότι ἀνεβίβασε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὅτε δ' ἐξῆλθον, παρεκάλεσε τὴν νέαν ὁ ξένος νὰ τὸν διευθύνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· πληροφορηθεὶς ὅμως ὅτι δὲν ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον, τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡ διδασκάλισσα ἤθελε τὸν φιλοξενήσῃ δι' ἐκείνην τὴν νύκτα. Ἡ δὲ Ῥόζα τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο περὶ τούτου πεπεισμένη, καὶ τὸν ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου ἡ Νίννα ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτον αὐτὸς ὁ πολύκροτος σωτήρ, καὶ τὸν εὔρεν ὀλίγον λευκότριχα. Ἀλλ' ἅμα ἡ Ῥόζα ἐξήγησε τὴν περίστασιν, ἔσπευσαν καὶ αὐτὴ καὶ ἡ διδασκάλισσα νὰ περιθάλψωσι τὸν ξένον τὸ κατὰ δύναμιν. Ἡ παχυτέρα ὄρνις δι' αὐτὸν ἐσφάγη, τὸ παχύτερον στρώμα δι' αὐτὸν ἐστρώθη. Ἀλλ' ὅ,τι τὸν ηὐχαρίστει ὑπὲρ πάντα ταῦτα, ἦν ἡ συναναστροφή καὶ αἱ συνδιαλέξεις τῶν δύο κορασίων, ἐλέγχουσα τόσῃν καρδίας καθαρότητι, τόσῃν ὅμως συγχρόνως γνώσεων ποικιλίαν, ὥστε ἔμεινεν ἐκπεπληγμένος νὰ εὔρῃ αὐτὴν εἰς κόρας τῆς τάξεώς των.

Τῇ δ' ἐπαύριον, ἀναχωρῶν ὁ ὁδοιπόρος, ἔδωκε τινα μικρὰ δῶρα εἰς τὴν διδασκάλισσαν, καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀποδώσῃ ἀξίως τὴν φιλοξενίαν ἣν ἔλαβε. Τὴν παρεκάλεσεν ἐπομένως, μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅτε ἦτο τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ὠνομάζετο Νίννα κ' ἐκείνη, καὶ εἶχε μικρὰν ἀγροτικὴν ἐορτὴν εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ συγκατανεύσῃ νὰ στείλῃ τὰς δύο κόρας, ἢ, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδίᾳ, νὰ μείνωσι τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ πρότασις ἦν εὐγενής, καὶ ὁ προτείνων ἐφαίνετο τόσῃς πίστεως ἄξιος, καὶ τὰ βλέμματα τῶν κορασίων διηυθύνοντο

πρὸς τὴν τροφὸν τῶν τόσον παρακλητικὰ, ὥστε δὲν ἔκρινεν ἀπὲρ ἀναγκαῖον ν' ἀρνηθῇ. Προσέθηκε δὲ τότε ὁ ξένος, ὅτι καὶ τοικεῖ παρὰ τὴν *Βίλλαν Φραπόλιν*, πρὸς ἣν καθ' ἡμέραν διηυθύνετο ἅμαξα διερχομένη οὐ μακρὰν τῆς κοιλάδος οὗρου εἶχεν ἀπαντήσῃ τὴν *Ρόζαν*, καὶ ὅτι ἐλθοῦσαι εἰς τὴν ἔκφυλιν, ἤρκει, ἵνα τὸν εὕρωσι, ν' ἀποταθῶσιν εἰς τὸν θυρῶν, καὶ νὰ ζητήσωσι τὸν *Κύριον Ματθαῖον*. Ἐπαναλαβὼν δ' ἐπιμόνως τὴν πρότασίν του, ἀπῆλθεν.

Ἄν καὶ ὑπετίθετο ὅτι ἡ διδασκάλισσα εἶχεν ὄρεξιν νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, ἦσαν ὅμως τὰ κοράσια ἑτοιμα πάντοτε νὰ τῇ τὴν ἐνθυμίζωσιν.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι παρῆλθον ὅλαι εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν, εἰς σχέδια, εἰς προπαρασκευάς. Τὴν δ' ἐσπέραν τῆς τρίτης, ἐκάστη ἠτοίμασε μεγίστην ἀνθοδέσμην, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης αἱ δύο νέαι, ἐπειδὴ ἡ διδασκάλισσα δὲν ἐδύνατο νὰ τὰς συνοδεύσῃ, ἐνδυθεῖσαι τὰ ἐορτάσιμα, καὶ ὠραιότεραι τῶν ἀνθέων ἃ ἐκράτουν, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν γνωστὴν κοιλάδα.

Ἡ *Ρόζα*, καθ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς αὐτὴν, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της σφοδρῶς πάλλουσαν, τὰ βλέμματά της περιεφέροντο ἀνησύχως, αἱ παρειαὶ της ἐφλογίσθησαν, καὶ ἔσφιγγε τὸν βραχίονα τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις τὴν ἔβλεπε μειδιῶσα.

Ἀλλὰ διῆλθον διὰ τῆς κοιλάδος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὰς ἀπαντήσῃ, καὶ αἱ παρειαὶ της ἐδάφησαν ὠχραὶ πάλιν, καὶ ἡ χεὶρ της ἔπεσεν ὡς ἐκνενευρισμένη, καὶ μελαγχολία ἐπέκαθησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τότε δὲ, λαβοῦσα αὐτὴν ἡ *Νίννα* εἰς τὰς ἀγκάλας της, — Ὑπάγομεν, *Ρόζα*, τῇ εἶπεν, εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπαύ-

λεων τῶν εὐγενῶν. Τί λέγεις; δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντήσωμεν ἐκεῖ τινὰ τῆς γνωριμίας μας;

Ἡ ιδέα αὕτη, ὅσον καὶ ἂν ἡ Νίννα τὴν ἐξέφραζε παίζουσα, φαίνεται ὅμως ὅτι κατῆλθεν ὡς ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ῥόζας, διότι ἔκτοτε ἐφαιδρύνθη πάλιν τὸ μέτωπόν της, καὶ μετὰ ταχυτέρων βημάτων ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ μέσου ὃ διέσχιζεν ἡ δημοσία ὁδός, καὶ ὅπου ἔμειναν περιμένουσai.

Μεθ' ἡμίσειαν δ' ὥραν διῆλθεν ἐκεῖθεν ἡ ἄμαξα, καὶ αἱ κόραι ἀνέβησαν, δοῦσαι εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὸ ὄνομα τῆς Βίλλας Φραπόλι. Μετὰ δὲ τεσσάρων ὥρῶν ὁδοιπορίαν, ἡ ἄμαξα ἐστάθη ἐμπρὸς μεγάλης πύλης κιγκλιδωτῆς, μεθ' ἣν εἶπετο ὡραία δενδροστοιχία, καὶ χειροποίητον ἄλσος. Πλησίον δὲ τῆς πύλης ὑπῆρχε μικρὸς οἰκίσκος, ἔχων τὰ τείχη ἐπεστρωμένα διὰ ῥόδων προφανῶς ὁ οἶκος τοῦ θυρωροῦ.

Αἱ κόραι, καταβαίνουσai τῆς ἀμάξης, ἔκρουσαν τὴν πύλην, καὶ γέρων προελθὼν τοῦ οἰκίσκου, τὰς ἠρώτησε διὰ τῶν κιγκλίδων τίνα ζητοῦσι.

— Τὸν κύριον Ματθαῖον, εἶπεν ἡ Ῥόζα.

— Ἀ! τὸν κύριον Ματθαῖον! ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ πρεσβύτης. Εἰσέλθετε.

Καὶ ἀνοίξας τὴν πύλην, εἰσήγαγε τὰς νέας, καὶ τὰς ἀφῆκεν ἐκεῖ νὰ περιμείνωσιν, ὡς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον Ματθαῖον.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ὁ κ. Ματθαῖος, καὶ ἅμα εἶδε τὰς νέας, ταῖς ἐξέτεινε τὰς ἀγκάλας μακρόθεν, καὶ δεχθεὶς περιχαρῶς τὰς ἀνθοδέσμας, ταῖς ἔδωκε τὰς δύο χεῖρας νὰ τὰς ὁδηγήσῃ.

Ἐκθαμβοὶ δ' αἱ χωρικαὶ διήρχοντο διὰ τῶν κομψῶν ἐκείνων δενδροστοιχιῶν, αἵτινες ἄλλοτε παρετείνοντο ὡς

ὕψηλοί καὶ εὐθεῖς τοῖχοι φυλλώματος, ἄλλοτε ἐκυρτοῦντο εἰς τεχνητοὺς θόλους ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς των, καὶ ἔβλεπον πᾶσας τὰς πολυτελείας τῆς τέχνης ποικιλλούσας τὰς πολυτελείας τῆς φύσεως, ἐδὼ συστήματα σπανίων ἀνθῶν, ἐκτὶ συμπλέγματα γλυπτικά, ἀφ' ὧν ἐξέρρεον παντοίου στήματος πήδακες, ἀλλαχοῦ καταρράκτας καὶ σπήλαια χειροποίητα, καὶ ἀλλαχοῦ σκιάδας ἀνθοσκεπεῖς.

— Τίνος εἶναι αὐτὸς ὁ παράδεισος; ἠρώτησαν αἱ δύο κόραι, δυσπιστοῦσαι πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς των, διότι εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐτράφησαν οὐδ' ὠνειρεύθησαν ποτὲ τοιαῦτα θαύματα.

— Τοῦ πρίγκηπος Φραπόλι, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός των· καὶ ἰδοὺ ἡ οἰκία του.

Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν ἀπὸ τῶν δένδρων προκύψαι, ἦλθον ἄντικρυ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος, ὅποιαν οὐδὲ τῶν βασιλέων τὴν κατοικίαν δὲν ἐφαντάζοντο, καὶ εἰσῆλθον διὰ τοῦ καταγλύφου πυλῶνος.

— Εἰς τοῦ πρίγκηπος λοιπὸν κατοικοῦσιν αἱ θυγατέρες σας; τὸν ἐρώτησεν ἡ Νίννα, σχεδὸν περίφοβος.

— Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος, γελῶν. Σᾶς φέρω εἰς μίαν αἶθουσαν, ὅπου ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον ἀπὸ τοῦ καμάτου τῆς ὁδοιπορίας, καὶ νὰ συσκευασθῆτε. Θὰ στείλω μίαν ὑπηρέτριαν νὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς ὅ,τι χρειάζεσθε. Ἐπειτα θὰ σᾶς φέρω νὰ γνωρίσητε τὰς θυγατέρας μου.

Καί, ἀνοίξας τὴν θύραν, τὰς εἰσήγαγε καὶ τὰς ἀφῆκε μόνας. Αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ εἰσελθοῦσαι, καὶ κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρὸς, ἤθελον ἐκληφθῇ ὡς μία τῶν εἰκόνων αἵτινες ἐκόσμουν τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης τοὺς τοίχους, τόσον τὰς καθίστα ἀφώνους καὶ ἀκινήτους ἢ ἐκπληξίς, διότι ὅπου ἔστρεφον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπῆντων μεταξόστικτα ἔπιπλα,

περσικοὺς τάπητας, στίλβον μαχώνιον, καὶ ἄργυρον καὶ ἀλάβαστρον. Ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεως δὲ τέλος τὰς ἀπέσπασε θαλαμηπόλος, ἣτις εἰσελθοῦσα ταῖς εἶπεν ὅτι ἐστάλη νὰ τὰς βοηθήσῃ ν' ἀλλάξωσιν.

— Ν' ἀλλάξωμεν! εἶπεν ἡ Ῥόζα, αἰσθανομένη ὅτι αἱ παρειαί της ἐφλέγοντο ὑπ' αἰσχύνης. — Ἀλλὰ . . . δὲν ἐφέραμεν ἄλλα φορέματα.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀνοίγουσα μέγα κιβώτιον· οὔτε ἔπρεπε νὰ φέρητε. Ἐδὼ εἶν' ἐνδύματα διὰ ν' ἀλλάξητε.

Ἡ Ῥόζα ἔρριψε βλέμμα ἐρωτηματικὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν της.

— Φαίνεται, εἶπεν αὐτὴ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ εἵμεθα ἐδὼ ἔχουσαι αὐτὰ τὰ ἐνδύματα.

Καὶ καθ' ἑαυτὰς, στενάζουσαι ἀμφοτέραι διὰ τὴν ἀφελειαν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, παρεδόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς θαλαμηπόλου, ἣτις, ἀφ' οὗ τὰς ἔλουσε δι' ἀρωματικοῦ ὕδατος, καὶ ἔχρισε διὰ μύρων τὴν κόμην των, τὰς ἐνέδυσεν ἀντὶ τῶν χονδροειδῶν ὑφασμάτων, ὧν ἡ ἐπαφὴ ἐλύπει τ' ἀπαλὰ μέλη των, ἄλλα μαλακώτερα καὶ λεπτοῦφέστερα, στολὴν ἀνέπιτήδευτον μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως ωραίαν διὰ τὴν χάριν, καὶ διότι ἀνεδείκνυεν ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ σωματικοῦ των σχηματισμοῦ. Τὰς δὲ κεφαλὰς ἐκάστης ἐκόσμησε διὰ σειρᾶς μαργαριτῶν, ὧν αὐταὶ δὲν ὑπώπτευσαν τὴν τιμὴν, οἵτινες ὅμως ἤξιζον μυριάδας.

Ἀφ' οὗ δ' ἐνεδύθησαν αἱ δύο ἀδελφαί, καὶ ἡ μία εἶδε τὴν ἄλλην, καὶ ἔπειτα ἐνέβλεψαν εἰς τοὺς μεγάλους καθρέπτας, οἵτινες ἐν χρυσαῖς στεφάναις ἐκόσμουν τοὺς τοίχους, ἔμειναν αἱ ἴδιαι ἐκθαμβοὶ διὰ τὸ κάλλος των· οὐχ ἥττον ὅμως ἐξεπλάγη καὶ ὁ φίλος των, ὅταν εἰσῆλθεν ὅπως

τας ὁδηγήσῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἴστατο καὶ τὰς ἐθεώρει
ωπηλῶς, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ κορέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς
του, ἐν ᾧ ἐκεῖναι ἐρυθριῶσαι, καὶ στενοχωρούμεναι διὰ τὴν
γὰρ ἐνδυμασίαν των, ἐσυστέλλοντο νὰ ἔλθωσι πρὸς
αὐτόν.

Τέλος προβάς, καὶ καταθείς ἐν φίλημα εἰς ἐκάστης τὸ
πρόσωπον, τὰς ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὰς ἔφερεν ἐκτὸς
τοῦ θαλάμου.

Ἀφ' οὗ δ' ἀνέβησαν μαρμαρόκτιστον λαμπρὰν ἀναβά-
θραν, καὶ πολλὰς διέβησαν αἰθούσας πολυτελεῖς, ἔφθασαν
τέλος ἐμπρὸς θύρας ἣν ἐφρούρουν δύο χρυσοστόλιστοι ἄν-
δρες, ἡγεμόνες ἢ τοῦλάχιστον στρατηγοὶ, ὡς ἐξέλαβον αὐ-
τοὺς αἱ νεάνιδες, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν οὐδὲν ἄλλο ἢ ὑπη-
ρέται. Οὗτοι δ' ἠνέωξαν θορυβωδῶς τὰ δύο θυρώματα, καὶ
πρὸς μεγίστην ἔκστασιν τῶν κορασίων ἀνήγγειλαν μεγα-
λοφώνως: « Ὁ πρίγκηψ Φραπόλις ».

Ἡ δ' αἶθουσα εἰς ἣν εἰσῆγοντο ἦτον ὅλη χρυσοῦ ἀπο-
στίλβουσα, καὶ πλήρης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστολισμέ-
νων πολυτελῶς.

Ἀμα δ' εἰσῆλθεν ὁ ἀγγελθεὶς ὡς πρίγκηψ Φραπόλις,
ὅλοι προὔχωρησαν μετὰ σπουδῆς πρὸς αὐτόν. Οὗτος δὲ
στάς ἐν τῷ μέσῳ των, καὶ κρατῶν ἐκατέρωθεν τὰς δύο
νέας,

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε, σᾶς προσεκάλεσα σήμερον εἰς
οἰκογενειακὴν ἐορτὴν, καὶ μ' ἐτιμήσατε ἐλθόντες, χω-
ρὶς νὰ ἐννοῇτε τὴν πρόσκλησίν μου. Καὶ εἰς σᾶς, φίλτα-
ται κόραι, ὑπεσχέθην ὅτι θέλετε γνωρίσει τὰς θυγατέρας
μου. Ἴδού, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἴδού αἱ θυγα-
τέρες μου, — ἐπρόσθεσεν, ἐναγκαλιζόμενος τὰς δύο κόρας
τῶν ἀγρῶν. — Σεῖς, φίλταται, εἴσθε αἱ πριγκιπέσσαι Φραπόλι.

Ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν εἰς τὸ ἀνέλπιστον ἄκουσμα, καὶ προσῆλθον ἐπευφημοῦντες· αἱ δὲ δύο ἀδελφαί, ἄφωνοι ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ μὴ τολμῶσαι εἰσέτι νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς ὃν τόσον ἀπροδοκῆτως εὑρισκον, καὶ ὅστις ταῖς ἦν ἔτι ξένος, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐξερράγησαν εἰς δάκρυα.

Λαβὼν δὲ ὁ πρίγκηψ τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τοῦ δακτύλου τῆς Ῥόζας,

— Ἴδου, ἐξηκολούθησεν, ὁ νυμφικός μου δακτύλιος, ὃν ἡ φιλτάτη μου σύζυγος ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα μου. Φέρει τὸ ὄνομά μου : Φερδινάνδος Πρίγκηψ Φραπόλις. Ποία ἦτον ἡ σύζυγός μου εἶναι περιττὸν νὰ τὸ ἐρευνήσητε· δὲν εἶναι πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων. Ἄν εἰς ἐκείνην ἦν οὐδέποτε θέλω λησμονήσει, ἦν θέλω περιπαθῶς ἀγαπᾷ μέχρι τοῦ τάφου μου, δὲν κατώρθωσα νὰ χορηγήσω τὴν εὐτυχίαν, θέλω καὶ ν' ἀγάλληται βλέπουσα οὐρανόθεν εὐδαιμονούσας τὰς θυγατέρας τῆς.

Καθήσας δ' ἔπειτα εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τῶν κορασίων, ταῖς διηγήθη ὅτι, ὅτε ὁ Ναπολέον ἐκράτει εἰς τὴν χειρὰ του τὴν πλάστιγκα τῶν λαῶν, μυστικαὶ ἐλπίδες ὅτι ἐκ τῆς χειρὸς ταύτης θέλει ἐξέλθῃ ποτὲ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας, ἐκίνησαν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ εἰς κατεσπευσμένην καὶ ἀπροσδόκητον ἀποστολὴν πρὸς τὸν νικητὴν, ὅτε καὶ ἔγραψε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του πρὸς τὴν μητέρα των. Αὐταὶ τὸν ἐδέσμευσαν εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Ναπολέοντος, ὃν συνηκολούθησε τότε ἀμέσως εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ὅτι δ' ἐκεῖ περιπεσὼν εἰς αἰχμαλωσίαν, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη δέσμιος εἰς τοῦ κόσμου τὰς ἐσχατίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοινωνήσῃ οὐδ' ἐγγράφως μετὰ τῆς πατρίδος του· καὶ τέλος, ὅτε ἀποδοθεὶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἔσπευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς

υζύγου του, ἥτις τῷ ἦτο καὶ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα καὶ ἥς ἐλευθερίας, εὔρεν αὐτὴν νεκράν, ἐν ᾧ εὔρεν ἀρθέντα καὶ τὰ προσκόμματα ὅσα τὸν ἠνάγκαζον ἄλλοτε νὰ κρύπτῃ τὴν ἑνωσὶν του.

Μετὰ δὲ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ταῖς παρουσίασεν ἕνα ἕνα πάντας τοὺς παρεστῶτας, τοὺς πλείστους μέλη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μεμακρυσμένα τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν κατὰ πρῶτον εἰσήρχοντο, καὶ μεθ' ἥς καὶ αὐτὸς μετὰ τοσαύτην μακρὰν ἀπουσίαν συνέδεε γνωριμίαν ἐκ νέου.

— Φιλτάτη θύγατερ, εἶπε μεταξὺ ἄλλων πρὸς τὴν Ῥόζαν, νὰ σοὶ παρουσιάσω μοὶ μένει τώρα ἕνα τῶν φίλων μου, πρὸς ὃν ὀφείλεις καὶ σὺ ἰδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην. Οἱ ἀχρεῖτοι ληστὰι, οἵτινες τόσον σ' ἐτρόμαξαν, ὑπ' αὐτοῦ ἐδιώχθησαν.

Ἡ Ῥόζα, ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, ἠρυθρίασεν ἰσχυρῶς, ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ὡς ἂν ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος της, καὶ τὰ βλέμματά της περιεφέροντο ἀνήσυχα εἰς ὅλην τὴν αἵθουσαν.

Ἴδου αὐτὸς, ἀγαπητὴ Ῥόζα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, — ὁ κόμης Φίλιππος Σικκάρδης.

Ἡ Ῥόζα ἔστρεψε γοργῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὸν παρουσιαζόμενον· ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ πληρωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ της δακρύων, ὅτε εἶδεν ὅτι ἴστατο ἐμπρὸς της ἀξιωματικὸς ὅλως ἄγνωστος εἰς αὐτήν. Τὸν ἐχαιρέτησεν ἐπομένως ψυχρῶς, καὶ οὐδὲ λέξιν τῷ ἀπέτεινεν, ὅπερ αὐτὸς ἐξήγησεν ὡς ἀπειρίαν τοῦ κόσμου. Καὶ ὁμῶς, ὡς ἔπειτα τῇ ἔλεγεν ἡ Νίννα, ἥτις παρετήρει ὅλα ταῦτα δι' ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦτο νέος κομψότατος, καὶ ἡ στολή του ἦτο χρυσῇ, καὶ γαλανοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα κατέβησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ πρίγκηψ Φραπόλις εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Σικκάρδην νὰ δώσῃ

τὴν χεῖρα εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐννοῶν ἀναμφιβόλως τὴν Ῥόζαν. Ἐκεῖνος ὅμως, εἴτε μὴ ἐννοήσας, εἴτε διότι δυση-
ρεστήθη ἐκ τῆς πρώτης ψυχρᾶς ἐκείνης ὑποδοχῆς, προσ-
ποιηθεὶς ὅτι δὲν ἠγνόησε, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν Νίνναν.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ξένων, ἀνηκόντων
ὅλων εἰς τάξιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς εἰς ἣν εἶχον ζήσει μέ-
χρι τοῦδε αἱ δύο νέαι, ἔπρεπε, φυσικῶ τῷ λόγῳ, νὰ αἰσθά-
νωνται αὐταὶ στενοχωρίαν μεγάλην. Ἀλλ' ὁ εὐμενῆς καὶ
συγκαταβατικὸς τρόπος ὅλων ὅσοι τὰς περιεστοίχιζον τὰς
ἐνεθάρρυνε, καὶ ἡ φυσικὴ των ἀφέλεια ἤρεσκε περισσότε-
ρον παρὰ ἄλλων τὴν ἐπιτετηδευμένην συμπεριφορὰν.

Ἡ εὐφυΐα των ὅμως πολὺν καιρὸν δὲν ἐχρειάσθη ὅπως
ἐκμάθῃ καὶ ὅσον ἦτον ἐπάναγκες τῶν ἐκ συνθήκης ἐκείνων
τρόπων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν τῆς κοι-
νωνίας. Ταῖς ἐδόθησαν δὲ καὶ διάφοροι διδάσκαλοι οἵτινες
νὰ συμπληρώσωσι τὰ ἐλλείμματα τῆς ἀνατροφῆς των.

Διότι ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ χωρίον δὲν ἐπέστρεψαν πλέον.
Ὁ πρίγκηψ τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των ἔπεμψεν εἰς τὴν
διδασκάλισσαν τοῦ Σαντάλβου χρηματικὸν δῶρον ἀρκοῦν
ὅπως τῇ ἐξασφαλίσῃ βίον ἀνετον, καὶ τῇ ἔγραψεν ὅτι τὰ
κοράσια δὲν θὰ ἐπιστρέψωσι πλέον, διότι ὁ πατήρ των
εὐρέθη.

Ὅλη του δ' ἡ προσοχὴ ἔκτοτε περιορίζετο εἰς τὸ νὰ ταῖς
προμηθεύῃ πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ τὰς τελειοποιήσῃ καὶ νὰ
τὰς καταστήσῃ εὐδαίμονας.

Ἡ Βίλλα Φραπόλι ἦν τῷ ὄντι εὐφρόσυτος κατοικία.
Κειμένη εἰς θελκτικὴν τοῦ ὄρους πλευρὰν, εἶχεν ἐκ τῆς
περιωπῆς ἐκείνης μεμακρυσμένην ἄποψιν ἐπὶ τῆς θαλάσ-
σης, ἥτις τῇ ἔπεμπε τὰς ὑγρὰς αὔρας τῆς. Τεχνητοὶ ρύα-
κες διαρρέοντες αὐτὴν, καὶ ἀναπηδητικαὶ πηγαὶ ἀνθαμιλ-

ώμεναι πρὸς τὰ δένδρα, καὶ κρυστάλλινα δένδρα αὐταὶ
 μοιάζουσαι, διετήρουν ἀέναον δρόσον ὑπὸ τὰς σκιάς τῶν
 κυκνῶν φυλλωμάτων, ὅπου ἐκελάδουν μυριάδες πτηνῶν,
 καὶ ἀρώματα παντοίων ἀνθέων ἐθυμιάζον πᾶσαν τὴν ἀτμο-
 σφαῖραν. Εἰς τὰς φυσικὰς δὲ ταύτας τέρψεις προσετίθεντο
 καὶ αἱ ἀπολαύσεις ὅσας χορηγεῖ μέγας πλοῦτος, δαφιλευό-
 ενος ἀφειδῶς ὑπὸ εὐκόλου φιλοστοργίας.

Οὐδ' ἡ συναναστροφή δ' ἀπέλειπεν, αὐτὴ ἢ τὴν ἄνεσιν
 καὶ εὐχέρειαν χορηγοῦσα τῶν τρόπων, ἥτις πολλάκις καὶ
 μόνη ἐπέχει πάσης ἄλλης ἀγωγῆς τόπον. Συνεχεῖς ἦσαν
 αἱ ἐπισκέψεις τῶν φίλων ἢ συγγενῶν, καὶ ἡ ἔπαυλις, ὑπὸ
 τῆς παρουσίας τῶν δύο νεανίδων ἐμψυχουμένη, ἀντήχει
 σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ ἀσμάτων καὶ ὑπὸ χορῶν.

Συνεχέστερον δὲ πάντων ἐπεσκέπτετο αὐτὴν ὁ Κόμης
 Φίλιππος Σικκάρδης, καὶ πολλάκις διέτριβεν ἐν αὐτῇ καὶ
 ἡμέρας, διότι, ὡς δι᾽ ἰσχυρίζετο, ἡ θέσις ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους
 κατάλληλος διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῶν ληστῶν, ὧν ἡ
 καταδίωξις τῷ ἦν ἀνατεθειμένη.

Καὶ αὕτη μὲν ἦν ἡ πρόφασις ἣν ὡμολόγει εἰς τοὺς ἄλ-
 λους, ἴσως καὶ εἰς ἑαυτόν· ἡ δ' ἀληθὴς αἰτία ἐπεφαίνετο
 εἰς ὅλην τὴν διαγωγὴν του, καὶ εἰς οὐδέν· ἦτο δυσνόητος·
 διότι εἰς τοὺς περιπάτους κατὰ τύχην αὐτὸς ἔμενε νὰ δώσῃ
 τὴν χεῖρα εἰς τὴν Νίνναν. Εἰς τὴν τράπεζαν συνέπιπτε
 πλησίον τῆς Νίννας νὰ λάβῃ θέσιν· εἰς τοὺς χοροὺς διὰ
 διαφόρους περιστάσεις ἐχόρευε μετὰ τῆς Νίννας ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον, μετὰ τῆς Νίννας ἐγυμνάζετο εἰς τὸ ἄσμα, καὶ
 αἱ μακραὶ τῶν συνδιαλέξεις πέρας δὲν εἶχον. Ἦτο λοιπὸν
 προφανὲς ὅτι ἡγάπα τὴν Νίνναν.

Ἐπίσης ὁμῶς πιθανὸν ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἡ Νίννα δὲν ἦτον
 ἀδιάφορος πρὸς αὐτόν· ἄλλως δὲν ἤθελεν ἐπιτηδεύεσθαι νὰ

τὸν ἀποφεύγει, νὰ ὁμιλῇ πρὸς πάντα ἄλλον μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτὸν, ἐν ᾧ, ὅταν ἐλησμονεῖτο τὸ βλέμμα της τὸν ἐζήτει καὶ τὸν παρηκολούθει, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐσπινθηροβόλει χαρὰ ὅταν τὸν ἑβλεπεν, εἰς τὰ χεῖλη της ἐπήνθει μειδίαμα ὅταν τὸν ἤκουε λέγοντά τι, ἀδιάφορον μὲν πρὸς τοὺς λοιπούς, εἰς αὐτὴν δὲ μόνην καταληπτὸν καὶ ἔχον πολλὴν σημασίαν. Προσέτι δ' ἦσαν οἱ τρόποι της τόσον ἀφελεῖς, ὥστε ὅλοι ἑβλεπον τὸ αἰσθημὰ της ἀκτινοβολοῦν ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ ἴσως μόνη ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὑποκρύπτει.

Ἄλλ' οὐδ' εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ τὸ ὑποκρύπτῃ. Ὁ πατήρ της, μόνην ἐπιθυμίαν ἔχων νὰ νυμφευθῶσιν αἱ θυγατέρες του ἄνδρας ἀξίους τῆς τάξεως εἰς ἣν τὰς ἀνεβίβασε, καὶ ἱκανοὺς νὰ τὰς καταστήσωσιν εὐτυχεῖς, ἡγάπα τὸν κόμητα Σικκάρδην, καὶ ἐνέκρινε τὰς ἀναφουομένας σχέσεις. Μετὰ τινὰ δὲ καιρὸν ὁ νέος κόμης ἠνέωξε τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Νίνναν, ἥτις ἠρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐθύμωσε, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις τὸν ἔλαβε εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ὠνόμασεν υἱόν του.

Μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ ἄρραβὼν, καὶ ἔκτοτε ἦτον ὁ Φίλιππος ἀνεξάληπτος ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἐκτὸς τοῦ καιροῦ ὅσον τῷ ἀφῆρει ἢ καταδίωξις τῶν ληστῶν, ὧν διὰ τῆς δραστηριότητός του εἶχε γίνῃ τὸ φόβητρον καὶ ἡ μάστιξ. Ἡ δὲ Νίννα, πλέουσα εἰς εὐδαιμονίαν, ἔλεγεν ὁμῶς εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν, ὅτι δὲν θέλει νυμφευθῇ πρὶν θελήσῃ ν' ἀποφασίσῃ καὶ ἐκείνη περὶ τῆς τύχης της, ὥστε οἱ γάμοι των νὰ τελεσθῶσι συγχρόνως.

Ἄλλ' εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ρόζα ἐμειδία μόνον πικρῶς καὶ δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ κάλλος της τότε ἔθαλλεν εἰς

λὴν τοῦ τὴν ἀκμὴν· αἱ φυσικαὶ χάριτές τῆς εἶχον ἐξευγε-
ισθῇ διὰ τῆς νέας διαίτης, καὶ λεπτὴ μελαγχολία ἐπιπλα-
ωμένη ἐπὶ τῆς ὅλης τῆς ὄψεως, ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς ποιη-
τικόν τι καὶ ἀνυπόστατον θέλγητρον. Πολλοὶ ἐπομένως τὴν
περιεστοίχιζον καὶ τὴν ἐθεράπευον, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἐδεί-
κνυτο περιποιητικὴ μὲν, ἀγαθὴ, εὐπροσήγορος, συγχρόνως
ὁμως καὶ ἀδιάφορος.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ὁ πρίγκηψ Φραπόλις εἶχεν ἀπέλ-
θει εἰς Νεάπολιν, αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ ἐκάθηντο εἰς τὸ πολυ-
τελὲς ἀνθοκομεῖον τοῦ κήπου, ἐν ᾧ ἐσκιαγραφοῦντο τὰ
σπανιώτερα τῶν φυτῶν τῶν βορείων κλιμάτων, διεσκευα-
σμένον εἰς θερινὴν διαίταν δι' αὐτάς, καὶ ὅπου πολλάκις
διῆγον τῶν θερμότερων ὥρῶν τῆς ἡμέρας.

Ἡ Νίννα ἠπλωμένη εἰς αἰώραν, ἢ κλίνην ἐκ χρυσο-
στίκτου κασιμιρίου ὡς τὰς τῶν ναυτῶν ἐξηρτημένην, ἐκα-
τέρωθεν ἐκ χρυσῶν κρίκων κοσμοῦντων τοὺς τοίχους, πα-
ρεδίδετο, ἐνῶ περιέμενε τοῦ μνηστῆρός τῆς τὴν ἐπιστρο-
φὴν, εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄπονον καὶ πλήρη ἀπόλαυσιν· ἡ δὲ
Ῥόζα, εἰς τοὺς πόδας τῆς καθημένη, εἶχε λάβει τὴν ἀγα-
πητὴν τῆς κιθάραν νὰ παίξῃ, ἀλλὰ τὴν ἀπέθεσε μετ' ὀλί-
γον βωβήν. Ἐλαβε δ' ἔπειτα ἐν βιβλίον καὶ τὸ ἐφυλλολό-
γει, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν προσηλωμένοι ἀλλαχοῦ,
καὶ ἀλλαχοῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς τῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμ-
προτήτων ἐκείνων τοῦ ἀβροῦ βίου, ὅστις ἄλλοτε ἦτο τὸ
σταθερὸν ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς, ἐνεθυμεῖτο τὸ
πτωχὸν χωρίον, καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου μετέβαινεν εἰς τὴν
μικρὰν κοιλάδα, καὶ εἰς τὴν φαντασίαν τῆς παρουσιάζετο
ἡ σκηνὴ τῶν ληστῶν μεθ' ὅλης τῆς φρίκης τῆς, ἀλλὰ καὶ
μετὰ τοῦ κομποῦ νεανίου ὅστις τὴν ἔσωσε, καὶ οὗ ἡ εἰκὼν
ἀνέκυπτε καθ' ἐκάστην ζωηροτέρα εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

Αἴφνης πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου ἠκούσθησαν πυροβολισμοὶ, καὶ συγχρόνως ἀλαλαγμοὶ ἄγριοι.

— Τὸν Φίλιππον, — θέλουν νὰ θανατώσουν τὸν Φίλιππον! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα μετὰ τῆς προφητικῆς φωνῆς τῆς καρδίας, καὶ ἐρρίφθη ἐκτὸς τοῦ ἀνθοκομείου.

Ἡ δὲ Ῥόζα, ἠγέρθη περίφοβος καὶ αὐτὴ, καὶ μὴ ἐννοοῦσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ὅτε δ' ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς, εἶδεν ἀνθρώπους, ὧν ἡ ἀπαίσιος ὄψις τῇ ἀνεπόλησε τοὺς ληστὰς τοῦ Σαντάλβου, ξιφῆρεις καὶ δραμόντας πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, οὗ τῇ ἀπέκλειον ἤδη τὴν ἔξοδον.

Ἐκτὸς ἄρα ἑαυτῆς ὑπὸ τρόμου καὶ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ φρικτοῦ κινδύνου ὃν εἶχε διατρέξει, ἐρρίφθη εἰς τῆς σκιάδος τὸ βάθος, καὶ καλυπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπιπροσθούσης κρεμαστῆς κλίνης, διέβη, πρὶν τὴν ἰδῶσι, τὴν ὑαλίνην θύραν, ἣτις ἠνοίγετο πρὸς ἐσωτερικὴν ἄλλην τοῦ ἀνθοκομείου διαίρεσιν, ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἐσωτερικῶς, καὶ ἔπεσεν ἄπνους σχεδὸν μεταξὺ τῶν πληρούντων τὴν ὑελόκτιστον ἐκείνην αἴθουσαν ἐξωτερικῶν δένδρων, ὧν τὰ πλατέα φύλλα τὴν ἔκρυπτον πρὸς τὰ βλέμματα τῶν κακούργων.

Τὴν αὐτὴν δὲ σχεδὸν στιγμὴν εἰσώρμησαν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν τοῦ φυτοκομείου οἱ λησταί, διώκοντες ἄνθρωπον ὃν εἶχον ἤδη ἀφοπλίσει, καὶ ὃν ἡ Ῥόζα ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὡς τὸν κόμητα Σικκάρδην.

Ἡ πρώτη ὁρμὴ τῆς καρδίας τῆς τὴν ἐκίνησε νὰ ριφθῇ πρὸς βοήθειάν του, ἥ καὶ νὰ φωνάξῃ· οὐ μόνον ὁμως ἡ φρίκη τῇ ἐδέσμευε μέλη καὶ γλῶσσαν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐννόησεν ὅτι πᾶν τῆς κίνημα ἦτον ἀνωφελές, καὶ ἤθελε μόνον τὴν προδώσει εἰς τοὺς ληστὰς· ἔμεινεν ἐπομένως ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, συγκεντρώσασα πάσας τὰς δυνάμεις τῆς

εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὓς ἐκράτει τεταμένους ὁ φόβος, καὶ βλέπουσα χωρὶς νὰ φαίνεται ὑπὸ τῶν φύλλων τὸ πύκνωμα. Ὁ δὲ Σικκάρδης, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, βλέπων ὅτι διεκφυγὴν πλέον δὲν εἶχεν, ἐστράφη αἰφνης κατὰ τῶν διωκτῶν του, ὡς τὸν λέοντα ἢ τὸν κάπρον ὃν οἱ θηρευταὶ περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, καὶ ῥιφθεὶς καθ' ἐνὸς αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀρχηγός, καὶ ἐφόρει προσωπίδα μόνος μεταξὺ ὄλων, ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρπάσῃ τὰ ὅπλα του. Ἀλλ' ὁ ληστής ἦτον εὖρωστος καὶ συνέστη πάλῃ, ἐφ' ἧς ὁ Σικκάρδης ὡς φαινόμενος, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἐλαττοῦται, ἤρπασε τὴν προσωπίδα τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του καὶ τὴν ἀπέσπασεν.

— Αὐτὸς ἦτον ὁ θάνατός σου! εἶπεν ὁ ληστής φοβερῶς διαστρέφων τὸ πρόσωπον, καὶ ὑψώσας τὸ ξίφος νὰ τὸν διατρυπήσῃ. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν δύο ἄλλοι ἐκ τῶν ληστῶν εἶχον συλλάβει τὸν Σικκάρδην, καὶ τῷ εἶχον δέσει τὰς χεῖρας.

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ὁ ἀρχιληστής, περιδεόμενος πάλιν τὴν προσωπίδα. Νεκρὸς δὲν μᾶς βλάπτει, ζῶν ἡμπορεῖ ἴσως νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ἄφρων! ἐπρόσθεσεν ἔπειτα πρὸς τὸν αἰχμάλωτόν του ἀποτεινόμενος· ἀφ' οὗ μὲ εἶδες, ἐκ τῶν δεσμῶν μου δὲν θὰ σ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ ἄλλος πλὴν τοῦ θανάτου.

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἠκολούθησαν ὀξεῖς συριγμοί, οὓς ἐπανέλαβον, περίφοβοι γενόμενοι, οἱ λησταί.

— Φημώσατέ τον, καὶ φεύγωμεν! εἶπεν ὁ προσωπιδοφόρος.

Ἀμέσως δὲ τῷ ἔδεσαν τὸ στόμα σφοδρῶς, καὶ κυκλώσαντές τον τέσσαρες ὀπλοφόροι, ἀπῆλθον δρομαίως, καὶ δι' ὁδῶν μυστικῶν κατέφυγον εἰς τὸ ὄρος.

Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἔφθασαν οἱ στρατιῶται τοῦ Σικκάρδου, οἵτινες παραμονεύοντες τοὺς ληστὰς, ἐννόησαν, ἀλλ' οὐχὶ ἐγκαίρως, τὸ κίνημά των· καὶ αὐτῶν μὲν οὐδὲν ἴχνος ἀπήντησαν, διαρρήξαντες ὅμως τὴν ἔνδοθεν κεκλεισμένην θύραν τοῦ ἀνθοκομείου, εὔρον ἐν αὐτῷ ἐκτάδην κειμένην καὶ ἀναίσθητον τὴν Ῥόζαν, καὶ δαψιλεύσαντες αὐτῇ πᾶσαν περιποίησιν, τὴν ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν ζωὴν. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἐντὸς τοῦ οἴκου εὔρον τὸ ταμεῖον διερρηγμένον καὶ λεηλατηθὲν, καὶ ἐντὸς σκοτεινοῦ ὑπογείου ὅλους τοὺς ὑπηρέτας, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Νίνναν, ἐγκεκλεισμένους καὶ δεδευμένους, ὕλικῶς μὲν διὰ σχοινίων, ἡθικῶς δὲ συγχρόνως διὰ τοῦ τρόμου.

— Ποῦ εἶναι ὁ κόμης Σικκάρδης; ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας; ἀνέκραξεν ἡ Νίννα, ἅμα τῇ ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία.

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται ἐθεώρουν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἐσιώπων.

— ὦ! τὸν ἐφόνευσαν! τὸ βλέπω, τὸν ἐφόνευσαν! Εἰπέτε μοι! τὸν ἐφόνευσαν! ἔκραζεν αὕτη ὡς παράφορος, καὶ κτυπῶσα τὴν κεφαλὴν της.

Τότε ἡ Ῥόζα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της, σφοδρῶς κλαίουσα ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος ὃν ὑπέστη.

— Ὅχι, φιλτάτη Νίννα, καθησύχασον, εἶπε· δὲν τὸν ἐφόνευσαν, ἤμην παροῦσα. Τὸν ἠχμαλώτησαν μόνον καὶ τὸν ἀπήγαγον ζῶντα. Τοὺς ἤκουσα λέγοντας ὅτι δὲν θὰ τὸν φονεύσωσι.

Καὶ ὁ πρίγκηψ δὲ τὸ ἐσπέρας, ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε καὶ ἔμαθε τῆς οἰκίας του τὴν λεηλασίαν, βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τῆς θυγατρὸς του, τὴν παρηγόρει λέγων ὅτι οἱ λησταὶ ἤρπασαν τὸν Σικκάρδην ἐπ' ἐλπίδι λύτρων, ὅτι οἱ συγγενεῖς του εἰσὶ πλούσιοι ἱκανῶς, ὥστε ταχέως νὰ τὸν ἐξαγοράσωσι, καὶ ὅτι ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πρόθυμος

νὰ δώσῃ καὶ τὸν ἔσχατον ὀβολὸν τῆς περιουσίας του διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φίλου του.

Ἡ Νίννα ἐρρίφθη τότε εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πατρός της, καὶ φιλοῦσα αὐτὴν, τὴν ἔβρεχε διὰ τῶν δακρύων της.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν ἔμελλον νὰ στεριεύσωσι καχέως. Ἡ πράξις τοῦ Καπρέρα ἦτον ἡ δεινότερα τῶν ἄλλων. ὅτε ποτὲ ἀπετόλμησε καθ' ὅλον τὸ στάδιον τοῦ ληστρικοῦ βίου του. Εἰς αὐτὴν δὲ τὸν ἐκίνησεν ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κινδυνωδεστέρου ἐχθροῦ του, οὗ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιτηδειότης ἠπείλουν νὰ ἐπιφέρωσι τῆς ληστρικῆς συμμορίας τὴν προσεχῇ ἐξολόθρευσιν, ἡ ἐλπίς ὅτι κατεστρατήγει αὐτὸν εὐκολώτερον ἢ ὅδη, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀντιπερισπώμενον, ἡ φήμη τοῦ πλούτου τοῦ πρίγκηπος, ἡ πιθανότης ὅτι οὗτος πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν, καὶ ἀτελῶς τὰ συμπτώματα τοῦ ἐδάφους γνωρίζων, δὲν θὰ εἶχε καταλλήλως ἐξησφαλισμένην τὴν ἔπαυλιν.

Ἀλλ' ἐν καθαρᾷ μεσημβρίᾳ νὰ προσβάλῃ καὶ λεηλατήσῃ κατοικούμενον τόπον, τὴν ἔπαυλιν ἐνὸς τῶν πρωτίστων ἀριστοκρατῶν, νὰ δεσμεύσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, καὶ ν' ἀπαγάγῃ αἰχμάλωτον δημόσιον ἀξιωματικόν, ταῦτα ἦσαν τολμήματα, ἅτινα δὲν ἐδύναντο οὔτε νὰ παροραθῶσιν, οὔτε νὰ μείνωσιν ἀνεκδίκητα.

Ὁ Καπρέρας τὸ ἤξευρε, καὶ ἔλαβεν ἀναλόγως τὰ μέτρα του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὔτ' ἐφάνη πλέον οὔτε ἠκούσθη, οὔδ' αὐτός, οὔδ' οἱ σύντροφοί του. Ὅλοι δ' αἱ ἔρευναι, ὅλοι αἱ προσπάθειαι, αἱ ὑποσχέσεις ἢ αἱ ἀπειλαὶ τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν μάταιαι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπεκράτησε φήμη, ἀδέσποτος ὅμως, καὶ ἐκ συμπερασμοῦ πηγάζουσα μᾶλλον, ὅτι φυγὼν διὰ θαλάσσης, ἐπνίγη μεθ' ὅλων του τῶν ὁπαδῶν καὶ μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου.

Μετὰ τὸ φοβερὸν τοῦτο συμβὰν ἀμφοτέραι αἱ νεάνιδες ὑπέπεσαν εἰς κινδυνώδη ἀσθένειαν, ἣν ἤρκει ὅπως ἐπιφέρῃ ὁ φόβος, κλονίσας τὰ ἀσθενῆ νεῦρά των· διὰ δὲ τὴν Νίνναν ὑπῆρχεν, ὅπως τὴν παρατείνῃ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἦν τῇ ἔοι-
δεν ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Σικκάρδης ἐσφάγη, ὅτι δὲν θέλει τῇ ἀποδοθῇ πλέον, ὅτι ἀπέθανε τῶν ληστῶν θῦμα.

Καὶ ὅμως, ὡς ἄλλοτε τὴν μητέρα της, οὕτως ἤδη αὐ-
τὸν, τὸν περιέμενε πάντοτε, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠρώτα
τὴν Ῥόζαν ἂν δὲν ἐπέστρεψε, καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἀπό-
κρισιν ἐξερρήγνυτο εἰς δάκρυα, διότι ἤξευρεν ὅτι δὲν ἐπέ-
στρεψεν.

Οὕτω παρήλθον πολλοὶ μῆνες. Τέλος ὑπερίσχυσεν ἡ
νεότης τῆς νόσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβον καὶ αἱ δύο.

— Φιλτάτη Νίννα, τῇ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ ἀδελφή της,
ἐναγκαλιζομένη αὐτήν· τὸ ἠξεύρω, χωρὶς νὰ μοὶ τὸ εἰπῇς
πόσον ἀνίατος εἶναι ἡ πληγὴ τῆς καρδίας σου, πόσον ἀστεί-
ρευτος τῶν δακρύων σου ἡ πηγὴ. Ἀλλὰ, Νίννα μου, ἐν-
θυμήθητι τὸν πατέρα. Ἡμῶν χρέος εἶναι νὰ φαιδρύνωμεν
τὴν ζωὴν του, ὅχι νὰ τὴν λυπῶμεν. Ἄν ἔχωμεν δάκρυα,
πρέπει νὰ τὰ φυλάττωμεν δι' ἡμᾶς· ὁ πατὴρ τὸ μειδίαμά
μας μόνον πρέπει νὰ βλέπῃ.

— Ναὶ, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Νίννα. Εἰς τὸ ἐξῆς θέλω
πάντοτε μειδιᾶ.

Καὶ τοῦτο ἔλεγε κλαίουσα.

Ἐκτοτε τῷ ὄντι προσήρχετο πάντοτε πρὸς τὸν πατέρα
της ἔχουσα μειδιῶντα τὰ χεῖλη· ἀλλὰ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο
ἦν δακρύων πικρότερον, καὶ ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν της
δὲν ἦν τῆς φθινούσης νόσου χροιά, ἀλλὰ τοῦ ἀκμαίου ψυ-
χικοῦ πόνου.

Φαίνεται δ' ὅτι ἡ θλίψις της ἀντανεκλάτο καὶ εἰς τὴν

αδελφήν της, διότι εὐκόλως ἐφαίνοντο καὶ ὑπὸ τὴν ἐπί-
 λαστον ταύτης φαιδρότητα ἐσβεσμέναι τῶν βλεμμάτων
 της αἱ ἀρχαῖαι ἀκτῖνες, καὶ τις ἔκφρασις ἐγκαρτερήσεως μὴ
 ἀπηλλαγμένη ἀπελπισίας· οὐδὲ στιγμὴν δ' ἐγκατέλειπε τὴν
 Νίνναν, ἀλλὰ πᾶσά της ἡ φροντὶς ἦν νὰ τὴν περιθάλη
 ὡς ἀσθενῇ, νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, νὰ κλαίῃ μετ' αὐτῆς, καὶ
 δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης νὰ τὴν ἀνταμείβῃ δι' ὅ,τι ἐθυσίαζεν
 εἰς τὸ υἱικὸν καθῆκον.

Ὁ δὲ πατήρ των, ὅστις ἄλλον σκοπὸν δὲν ἐγνώριζε τῆς
 ζωῆς του πλὴν τῆς εὐτυχίας τῶν θυγατέρων του, ἐπρο-
 σπάθει διὰ παντὸς λόγου νὰ παραμυθήσῃ τὴν Νίνναν, καὶ
 διὰ παντὸς τρόπου νὰ ταῖς ἀποδώσῃ τὴν εὐθυμίαν, καὶ
 καθ' ἐκάστην ἐφεύρισκε καὶ ἐπρότεινε νέας διασκεδάσεις,
 αἵτινες ἴσως τὸ ἐναντίον ἐπέφερον ἀποτέλεσμα τοῦ ὅ αὐτὸς
 προσεδόκα, ἅς ὁμῶς ἐδέχοντο αἱ θυγατέρες αὐτοῦ εὐπειθῶς,
 ἵνα μὴ τὸν λυπήσωσιν.

Οὕτω, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐγγιζούσης τῆς ἐορτῆς
 του, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ μέγαν χορὸν εἰς τὴν ἔπαυλίν του,
 εἰπὼν εἰς τὰς θυγατέρας του ὅτι ἐλπίζει πρὸς χάριν του
 ν' ἀποσείσωσιν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν πᾶσαν θλιβεράν ἐνθύ-
 μησιν, καὶ ν' ἀναλάβωσι τὴν παλαιὰν εὐθυμίαν των.

Καὶ ἡ μὲν Νίννα τὸ ἤκουσε, καὶ ἡ καρδία της συνε-
 στάλη, ἀλλ' ἐσιώπησε· ἡ δὲ Ῥόζα φιλήσασα τὸν πατέρα
 της εἰς τὸ στόμα, ὑπεσχέθη ὅτι θέλουσι πράξει ὅ,τι δύνα-
 ται ἵνα τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἦν ἡ πρώτη ἣν ἔδιδεν ὁ πρίγκηψ Φρα-
 πόλις μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του· διὰ τοῦτο ἐφιλοτιμήθη νὰ
 καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον ἐνδέχετο λαμπροτέραν, καὶ νὰ
 προσκαλέσῃ πᾶσαν τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Νεαπόλεως,

μεθ' ἧς ἤθελε νὰ συνδέσῃ τὰς ἀρχαίας σχέσεις τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἐπιδήμιων ξένων.

Ἡ ἔπαυλις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπηύγαζεν ὅλη φώτων, ὡς πυρπολουμένη, καὶ ἀπέστιλβε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· πανταχόθεν δὲ συνέρρεον ἐφ' ἀμαξῶν οἱ προσκεκλημένοι, καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος τοὺς ὑπεδέχετο ὁ πρίγκηψ μετὰ τῶν θυγατέρων του, ὧν τὸ κάλλος, ὑπὸ τὰς λαμπράς των στολάς, ἔλαμπεν ἀπαράμιλλον.

Ἡ εἶχε δὲ ἐξαλείψει ἡ Νίννα ἀπὸ τῆς ψυχῆς της καὶ τὸ τελευταῖον ἶχνος τῶν πενθίμων της ἐνθυμήσεων, ἥ ὁ ἐσωτερικός ἀγὼν ἦτο τόσῳ μείζων, καθ' ὅσον κατώρθου νὰ τὰς ἐγκλείσῃ ὅλας εἰς τὴν καρδίαν της, χωρὶς οὐδὲ σημεῖον αὐτῶν νὰ φαίνεται ἐξωτερικῶς.

Πρό τινος ἤδη εἶχε συνέλθει ἡ συντροφία, αἱ αἰθουσαι ἀντήχουν ἐκ λαμπρᾶς μουσικῆς, καὶ αἱ ὀρχήσεις εἶχον ἀρχήσει, ὅτε δύο ἐκ τῶν προσκεκλημένων προσῆλθον ἔσχατοι, καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν πρίγκηπα, ἰστάμενον πλησίον τῆς θύρας. Ὁ δὲ πρίγκηψ περιέφερε πέριξ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰδὼν τὴν Ῥόζαν ἰσταμένην εἰς τινὰ ἀπόστασιν, τῇ ἔνευσε, καὶ τῇ παρουσίασε τοὺς δύο Οὐγγρους εὐγενεῖς, τὸν κόμητα Ζαγαδῖνον καὶ τὸν κύριον Βάϊμακ.

Ὁ κόμης ἀπέτεινε τινὰς λέξεις πρὸς τὴν νέαν, καὶ μετὰ ταῦτα ὠδήγησεν ὁ πρίγκηψ ἀμφοτέρους πρὸς τὰς ἐνδοτέρω αἰθούσας, ὅπου ἐγίνετο ἡ χαρτοπαιξία.

Ἡ δὲ Ῥόζα, οὔτε εἰς τὰς λέξεις τῶν δύο ξένων ἀπεκρίθη, οὔτε, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ πατρός της, μετεκινήθη, ἀλλ' ἔμεινεν ὡς τις στήλη ἄλῃς, ὡς ἂν εἶχεν ἰδῆ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ ἀπελιθώθη.

Καὶ τῷ ὄντι ὡς ἀπολιθωθείσα ὠμοίαζε, διότι ὅλον τὸ αἶμα ἔφυγεν ἀπὸ τῶν παρειῶν καὶ ἀπὸ τῶν χειλέων της,

καὶ συνεστάλη εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε παρ' ὀλίγον, ἂν ἐν ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θύραν, ἥθελε πέσει ἀναίσθητος κατὰ τῆς. Ἀλλὰ διὰ δραστηρίας θελήσεως συνελθοῦσα, περιέφερε πανταχοῦ τὸ βλέμμα ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν Νίνναν· καὶ ἰδοῦσα δ' αὐτὴν, περιῆλθε πᾶσαν τὴν αἴθουσαν μετὰ ὄψιμος σπασμωδικοῦ, καὶ μετ' αὐτὴν πάσας τὰς ἄλλας αἰθούσας, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν εἶδε τοὺς δύο Οὐγγρους παρισταμένους εἰς χαρτίων τράπεζαν, καὶ παίζοντας φλωρίων ποσότητας εἰς τὸν Φαραώ.

Ἡ κεφαλὴ της ἤρχιζεν ἐκ νέου νὰ σκοτοδινιᾷ· παράδοξον εἶδος στενοχωρίας ἐπῆζε τὴν καρδίαν της, καὶ σχεδὸν φρίκη ἐφαίνετο ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της ὅτ' ἐρρίφθη ἔξω τῆς αἰθούσης ταύτης εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς της.

Ἀλλὰ μὴ εὐρίσκουσα αὐτὴν οὐδαμοῦ, διηυθύνθη, ὡς ἐννοοῦσα τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸν κοιτῶνά των· καὶ ἐκεῖ εὔρε τῷ ὄντι τὴν Νίννα πρηνῇ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένην. Ἡ κόμη της ἦν λυτὴ, εἶχεν ἀποσπάσει τὰ ἄνθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της, καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ της ἤκούοντο εἰς ὅλον τὸν θάλαμον. Ἡ συμπεπιεσμένη θλίψις της εἶχεν ἐκραγῇ μεθ' ὁρμῆς πολυπλασίας.

Πλήρης οἴκτου ἐπλησίασεν ἡ Ῥόζα καὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀδελφῇ, δὲν ἤμπορῶ τὰς ἐορτάς των, ἀνέκραξεν ἡ Νίννα, χιλιάκις πνιγομένη ὑπὸ δακρύων· δὲν ἤμπορῶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς εὐθυμίας των, ὅτε ἔχω τὸν θάνατον ἐντὸς τῆς καρδίας μου. Τί θέλουν αὐταὶ αἱ στολαὶ δι' ἐμέ, τί θέλουν αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδάμαντες; Εἰς τὸν τάφον κεῖται ἐκεῖνος. Φορέσατέ μοι τὸν νεκρικὸν στέφανον.

— Νίννα μου, φιλτάτη μου Νίννα, τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιοι λόγοι; ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα κλαίουσα.

— Ἐκεῖνος ὁ εὐγενής, ἐκεῖνος ὅστις τὸ πᾶν ἐθυσίαζε δι' ἐμὲ, ἀπέθανεν, ἀπέθανε Ῥόζα, καὶ ἡμεῖς χορεύομεν, καὶ ἡμεῖς εὐθυμοῦμεν. ὦ! ἐπληρώθη τῆς καρδίας μου ἡ φιάλη· μία ῥανὶς τῇ ἔλλειπε, καὶ αὐτὴν ἐπρόσθεσεν ἡ αὐθάδης αὐτῇ εὐωχία. Εἰς τὸν τάφον τοῦ χορεύομεν, ἐφυδρίζομεν εἰς τὸν θάνατόν του.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, δὲν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος. Ζῇ, τὸ ἡξεύρεις· αἰχμάλωτον μόνον τὸν ἔλαβον οἱ λησταί.

— Ζῇ! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα. Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ μοὶ τὸ λέγεις τοῦτο ὡς παρηγορίαν! Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ ἡ συναπώλετο μετ' αὐτῶν, ἡ στενάζει καὶ θὰ στενάξῃ ὅλον τὸν βίον τοῦ εἰς καταχθόνιον τι βάραθρον, εἰς ἅδην ἐπίγειον, εἰς τὰ δεσμὰ τῶν θηρίων ἐκείνων.

Καὶ ῥιφθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὸ προσκεφάλαιον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Φιλτάτη ἀδελφὴ, ἐξηκολούθησε, σὲ λυπῶ, τὸ ἡξεύρω· ἀλλὰ συγχώρησόν με. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς στάσιν νὰ νικήσω ἐμαυτήν. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι διὰ πολὺν καιρὸν πλέον. Ἡ φύσις εἶναι ἰσχυρωτέρα τῆς θελήσεώς μου. Ἡ μακρὰ πάλη μὲ κατέβαλεν ἐντελῶς. Μὴ κλαίῃς, ἀδελφὴ· χαῖρε ἐξ ἐναντίας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παύσω τοῦ νὰ πάσχω. Αὕτη εἶναι ἡ ἐσχάτη, ἡ μόνη μου σωτηρία.

— Ὅχι, Νίννα μου! Τοῦτο δὲν θέλει γίνεи. Ὑπάρχει ἄλλη διὰ σὲ σωτηρία· ὑπάρχει διὰ σὲ εὐτυχία ἀκόμη, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσῃς.

Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἔνευσε πρὸς ἓνα ὑπηρέτην, καὶ τῷ εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν πρίγκηπα.

— Διατί θέλεις, Ῥόζα, νὰ πικράνῃς τὸν πατέρα μας διὰ

Τῆς θεάς μου; εἶπεν ἡ Νίννα. Ἄφες τον νὰ νομίζῃ ὅτι φυσική τις ἀσθένεια μὲ ἀνήρπασε. Θὰ τῷ μείνης σὺ χαρὰ καὶ παρηγορία. Προσπάθησον νὰ τῷ παρηγορήσῃς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃς ὅλην τὴν εὐτυχίαν ὅσην ἐγὼ τῷ ἀφήρεσα.

Ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ πρίγκηψ Φραπόλις. — Νίννα μου, εἶπε τεθλιμμένος καὶ φιλῶν αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Πάσχεις φιλτάτῃ! Ἦλπιζον ἡ ἐορτὴ αὕτη νὰ σὲ ὠφελήσῃ· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπέτυχον. Ἡ στάσις σου, κόρη μου, μὲ τρομάζει.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἡ στάσις τῆς Νίννας σὲ τρομάζει δικαίως. Ἀλλὰ θάρρει, ἐσώθη! Εἰπέ μοι, πάτερ, πόθεν γνωρίζεις τοὺς δύο ἐκείνους Οὐγγρους εὐγενεῖς, οἵτινες ἦλθον ἀπόψε οἱ τελευταῖοι;

— Τοὺς εἶδον εἰς ἐνὸς γνωρίμου οἶκον εἰς τὴν Νεάπολιν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐρώτησιν. Μοὶ τοὺς παρουσίασαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλθόντας ἐκ Γερμανίας.

— Πάτερ, ἐπανέλαβεν ἡ Ῥόζα μετ' ἀγῶνος. Πάτερ, ἐκεῖνος ὃν μὴ ὠνόμασας κόμητα, . . . ἐκεῖνος εἶναι . . . ὁ ληστὴς ὅστις ἤρπασε τὸν Σικκάρδην!

Καὶ ἅμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀδελφῆς τῆς κλαίουσα μεγαλοφώνως, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔπεσε κατὰ γῆς εἰς λειποθυμίαν.

Ὁ πρίγκηψ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τῇ δαψιλεύσῃ πᾶσαν ἀναγκαίαν θεραπείαν, καὶ ἅμα τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτὴν, καλέσας δύο θαλαμηπόλους, ἐξῆλθεν ὁ ἴδιος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἔχων μειδιῶντα τὰ χεῖλη καὶ μετ' ἀταράχου βήματος. Ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν χαρτοπαιγνίων, ὅπου ὠμίλησε μετὰ διαφό-

ρων, καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ μετὰ τινος κυρίου, φέροντος στολὴν, καὶ ὅστις ἦν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νεαπόλεως· καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἔπαιζον οἱ δύο Οὐγγροι, κατέθεσέ τινα φλωρία εἰς τοῦ ἐνὸς τὸ χαρτίον.

Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς εἰσελθὼν ὑπηρέτης, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν Οὐγγρον κόμητα, ὅτι ἄνθρωπος ἐλθὼν ἔξω ζητεῖ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ. Ὁ κόμης ἐφάνη ἐλαφρῶς ταραχθεὶς, καὶ εἰπὼν ὅτι ἀμέσως θέλει ἐπιστρέψει, παρακαλέσας δὲ τὸν πρίγκηπα Φραπόλιν νὰ ἐπιτηρῇ τὸ χαρτίον του, ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον δ' ὁ αὐτὸς ὑπηρέτης ἐπανελθὼν, εἶπε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς τὸν ἄλλον Οὐγγρον, ὅτι ὁ κόμης τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν· καὶ αὐτὸς, ἐγερθεὶς ἀμέσως, ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην. Οὐτε ὁ εἷς ὅμως οὔτε ὁ ἄλλος ἐπέστρεψε πλέον.

Ὁ δὲ χορὸς, μετὰ λαμπροῦ δείπνου, ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες μόνον ἐλυποῦντο διότι αἱ δύο νέαι πριγκηπέσσαι, εἰς ἀνάρρωσιν ἀκόμῃ οὔσαι ἀπὸ τῆς πρό τινων μηνῶν μακρᾶς ἀσθενείας των, δὲν ἐδύναντο νὰ μείνωσιν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς εὐωχίας, ἀλλ' ἀπεσύρθησαν ἑνωρὶς εἰς ἀνάπαυσιν.

Οἱ δ' ὑποτιθεμένοι Οὐγγροι μεγιστάνες συνελήφθησαν καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν οὐχὶ ὁμοῦ, ἀλλ' ἕκαστος κατ' ἰδίαν. Ὁλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐγκατάκλεισίν των εἰς χωριστὰς φυλακάς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἦλθε πρὸς τὸν λεγόμενον κόμητα Ζαγαδῖνον ὅπως τὸν ἐξετάσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐδέχθη μετὰ πολλῆς προπετείας, τὸν ὕβρισεν αὐθάδη, τολμήσαντα νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα εἰς Οὐγγρον κόμητα, τῷ ἔδειξε τὸ διαβατήριόν του, καὶ τὸν ἠπείλησε

δλων τῶν κεραυνῶν τῆς ὀργῆς τῆς Αὐστριακῆς κυβερ-
 νσεως.

Μετὰ ταῦτα δ' ὁ ἀστυνόμος μετέβη πρὸς τὸν κύριον
 Παϊμακ, ὅστις ἐξ ἐναντίας, ἄνανδρος ὡς ληστής, εἶχε πέσει
 εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔκλαιε. Προσελθὼν δ' εἰς αὐτὸν ὁ ἀστυ-
 νόμος, τῷ εἶπε μετὰ τινος ἡπιότητος·

— Μὴ κλαίῃς. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ζωὴν
 σου. Ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ σοὶ τὴν ἐγγυηθῶ.

Ὁ ληστής, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἀνεκάθησε, καὶ
 ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠκτινοβόλησαν.

— Σᾶς συνελάβομεν, ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντής. Ὅλα
 τὰ μέτρα ἐλήφθησαν ὅπως μὴ διαφύγητε. Ὁ σύντροφός
 σου τὰ πάντα ὡμολόγησεν· ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν θὰ γίνῃ
 χάρις. Βοήθησον σὺ τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς ἀνακαλύψεις της,
 καὶ σώζεσαι. Θέλεις;

— Ἀφ' οὗ ὡμολόγησεν ὁ Καπρέρας, εἶπεν ὁ ληστής
 τρέμων, ὁμολογῶ καὶ ἐγώ. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς
 ζωῆς μου;

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν ὁ διευθυντής, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς
 ἀκριβείας τῶν πληροφοριῶν σου. Ὁ Κόμης Ζαγαδῖνος λοι-
 πὸν εἶναι ὁ Καπρέρας;

— Δὲν τὸ ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος; ἠρώτησεν ὁ ληστής δι-
 στάζων.

— Ὁ ἴδιος τὸ ὡμολόγησε, καὶ ἄλλοι, ὡς βλέπεις, τὸ
 ἐπρόδωκαν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τὸ μαρτυ-
 ρήσῃς καὶ σὺ, ὅπως ἐξαγοράσῃς τὴν συγχώρησίν σου.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ ληστής ἐνδίδων.

— Καὶ πῶς ἔχει διαβατήριον Οὐγγροῦ κόμητος;

— Ἐφόνευσε τὸν κόμητα καὶ ἓνα ὀπαδόν του, ἐρχομέ-

νους εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἔλαβε τὸ διαβατήριον ἐκείνου καὶ τὸ ἐδικόν μου.

— Ποῦ ἐδρεύει ἡ συμμορία του;

— Μέρος διεσπάρη πρὸς τὸ παρὸν, μέρος μετέβη εἰς τὴν Παππικὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ὁ Καπρέρας μετεβίβασε καὶ τοὺς θησαυρούς του, καὶ ὀλίγοι μόνον ἀκόμῃ κρύπτονται εἰς τὰ πέριξ ὄρη. Αὐτοὶ φρουροῦν τὸν αἰχμάλωτον Σικκάρδην, ὅστις φυλάττεται ὡς ἐνέχυρον, ἂν ἤθελε συμβῇ ποτὲ τίποτε εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Θὰ μὴ παραδώσῃς τὸν Σικκάρδην ζῶντα, καὶ σώζεσαι.

Ὁ ληστής ἦτο πρόθυμος εἰς πᾶν ὅ,τι παρ' αὐτοῦ ἀπητεῖτο, καὶ ἔδωκεν ὅλας τὰς πληροφορίες ὅσων εἶχεν ἀνάγκην ὁ ἀστυνόμος. Ὅτε δ' οὗτος ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸν Καπρέραν χάρις δὲν θέλει γίνεи, δὲν ἐψεύδετο. Πρὸς φρικτὸν παραδειγματισμὸν ἢ ἐξουσία εἶχεν ἀπόφασιν, ἅμα τὸν συλλάβῃ, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων νὰ τὸν δικάσῃ καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Τὴν ἐπαύριον ἐπομένως ἀπὸ πρωΐας ἤρχισεν ἡ ἀνάκρισις αὐτοῦ μυστικώτατα. Συγχρόνως δ' ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ῥώμης αἱ δέουσαι πληροφορίες πρὸς σύλληψιν τῶν συνενόχων.

Περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἄνθρωποί τινες, ἐνδεδυμένοι ὡς χωρικοὶ, ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των ὁμῶς κρύπτοντες ὅπλα, ἀνέβαινον δυσβάτους τινὰς καὶ ἀκατοικήτους τοῦ ὄρους χαράδρας. Ἦσαν δ' οὗτοι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μετὰ στρατιωτῶν καὶ μετὰ τοῦ ληστοῦ, ὅστις προειδοποιήθη ὅτι δύο στρατιῶται εἶχον τὴν ἐντολήν, ἅμα ἐφαίνοντο ἐκ μέρους τοῦ τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα προδοσίας, νὰ τῷ βυθίσωσι τὰς μαχαίρας των εἰς τὸ στῆθος.

Τὸ σκότος εἶχεν ἤδη ἐπέλθει, ὅτε εἰσῆλθον εἰς κοιλάδα

ραχεῖαν καὶ σύμφυτον, μεμακρυσμένην δ' ἀπὸ πάσης πε-
ρατημένης ὁδοῦ. Ἄφ' οὗ δὲ προὔχώρησαν ἐπ' ὀλίγον, ἀπὸ
τῶν κλάδων ἐνὸς δένδρου ἠκούσθη ὀξεῖα φωνὴ γλαυκός·
εἰς αὐτὴν δ' ὁ ληστής ὅστις τοὺς συνώδευεν ἀπήντησεν
μέσῳ δι' ὁμοίας φωνῆς· καὶ ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ σύνθημα
τοῦτο ἠκούσθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους φωνὴ αἰλούρου.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ ἀστυνόμος ἀφῆκε δύο στρατιῶ-
τας νὰ ἐνεδρεύωσι. Μετὰ τινων δὲ λεπτῶν πορείαν ἀνεκά-
λυψεν εἰς τὸν βράχον προσφκοδομημένην μικρὰν καλύβην,
ἣτις εἰς τὸν τόπον ἦτο γνωστὴ ὡς κατοικία ἀνθρακοποιῶν.

Ὁ ληστής ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν, ἐκτύπησε τρίς κατ' ἰδι-
αίτερον τρόπον.

— Τίς εἶναι, ἔκραξεν ἔσωθεν φωνὴ γυναικεία.

— Ἀνθρακοποιοί! ἀπεκρίθη ὁ ληστής.— Ἄνοιξε, μάννα
Βαρβάρα.

— Ἄ! ἀνθρακοποιοί· εἶπεν ὠρυομένη, ὡς δυστρόπου
κυνὸς, ἡ φωνή. Τῆς νυκτὸς τ' ἀγροΐμια! Δὲν μ' ἀφίνουν
στιγμὴν ἡσυχίαν! Ὅλην τὴν νύκτα μουγκρίζουν.

Καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη βιαίως, καὶ εἰς τὴν φλιάν ἐφάνη
γραία ἐρυννίς, ῥυπαρά, τὴν κόμην ἔχουσα βδελυράν καὶ
λυτὴν, τὴν ὄψιν ἀπαίσιον, κρατοῦσα δ' εἰς τὴν χεῖρα ἡμί-
σβετον λύχνον.

— Ἄ! σὺ εἶσαι Πεδρούκκη!

« Καὶ ἐκεῖνοι ποῖοι εἶναι; εἶπε κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον ἡ
γραία, βλέπουσα εἰς τὸ σκότος τὰς σκιάς τῶν στρατιωτῶν.

— Σιωπὴ, Βαρβάρα, μὴ γαυγίζεις πάντοτε, ἀπήντησεν
ὁ ληστής. Αὐτοὶ εἶναι σύντροφοί μας· ἔρχονται ἐκ Ρώμης.

Καὶ εἰσελθὼν μεθ' ὅλης τῆς συνοδίας του,

— Ποῦ εἶναι οἱ ξυλοκόποι; εἶπεν.

— Εἰς τὸν κλίβανον, ἀπεκρίθη ἡ γραία.

— Πρέπει νὰ ἔλθουν νὰ γνωρισθοῦν μὲ τοὺς νέους ἀνθρακοποιούς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Τότε ἡ γραία, πορευθεῖσα πρὸς τὸν κλίβανον, ὅστις ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὴν ὀπὴν, καὶ ἐφώναξεν·

— Ὁ βοσκὸς ἦλθε καὶ θέλει ἄνθρακας!

Μετ' ὀλίγον δὲ θύρα καταπακτὴ, ἀφανὴς ἕως τότε, ὀπίσω δὲ τοῦ κλιβάνου κειμένη, ἠνεώχθη εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξῆλθον δύο κακοῦργοι, οὓς ἔλαβε κατὰ μέρος ὁ Πεδρούκκης νὰ τοῖς ὁμιλήσῃ.

Ἐν ᾧ ὁμοῦ αὐτοὶ προσεῖχον εἰς τούτου τοὺς λόγους, οἱ στρατιῶται, ῥιφθέντες, συνέλαβον αὐτοὺς καὶ τὴν γραίαν, καὶ τοῖς ἐκλείσαν τὸ στόμα, πρὶν δυνηθῶσιν οὔτε φωνὴν νὰ ἐκπέμψωσι. Συγχρόνως δὲ, ἐκτείνας ὁ Πεδρούκκης τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην ἑνὸς ἐξ αὐτῶν,

— Φέρ' ἐδὼ τὰ κλειδιά, Παυλέτε, εἶπεν. Εἶναι περιττὸν ν' ἀφρίζῃς καὶ νὰ δαγκάνῃς. Δὲν ἡμπορεῖς νὰ μὲ φάγῃς, φίλε μου. Ἡ τύχη, βλέπεις, οὕτω τὰ ἔφερε.

Καὶ λαβὼν τὰ κλειδιά, ἀνάψας δὲ καὶ δαυλὸν εἰς τὸν λύχνον, ἔνευσε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, ὅστις μετὰ τινων στρατιωτῶν τὸν ἠκολούθησε διὰ τῆς ἀνοιχθείσης καταπακτῆς εἰς ὁδὸν σκοτεινὴν καὶ ὑπόγειον, προχωροῦσαν εἰς μακρὸν διάστημα.

Ἐντὸς δὲ τῆς σύριγκος ταύτης ἀπήντησαν δύο θύρας, καὶ τὰς ἠνέωξαν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ τέλος ἔφθασαν εἰς ἄλλην τρίτην· ἐμπρὸς δ' αὐτῆς ὁ Πεδρούκκης, νεύσας εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ὀπισθοδρομήσωσι καὶ νὰ μείνωσι σιωπῶντες, ἔσβυσε τὸν δαυλὸν, καὶ τὸ περιέχον ἐβυθίσθη εἰς πυκνὸν σκότος. Ἐπειτα δ' ἔκραξεν ὡς ἐντὸς τοῦ δάσους, μιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς γλαυκὸς, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ

κούσθη ἀντηχοῦσα καὶ ὀπισθεν τῆς θύρας. Μετὰ τὴν φωνὴν δὲ ταύτην ἀντήχησεν ἐκ τοῦ ἐντὸς τῆς θύρας πάλιν ὡνὴ αἰλούρου, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπήντησε δι' ὁμοίας ὁ Πεδρούκκης.

Τότε ἠνεώχθη ἡ θύρα, καὶ ἔδειξε τὸ ἐμβαδὸν σπηλαίου, οὗ οὐ μίαν γωνίαν, ἀέρα λαμβάνουσιν διὰ τινων ἐλικοειδῶν σχισμᾶδων τοῦ βράχου, ἔκειτο ὑπὸ κρεμαστὸν λύχνον, καὶ ἐπὶ ἀχύρου σαπροῦ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο, κρατῶν γυμνὸν ἐγχειρίδιον εἰς τῶν ληστῶν, ἕτοιμος νὰ τὸν θανατώσῃ ἂν ὁ εἰσερχόμενος δὲν ἦτον ἐκ τῶν συντρόφων.

— Ὁ Πεδρούκκης, εἶπεν ὁ ἀνοίξας τὴν θύραν.

Τότε ὁ ἄλλος φρουρὸς ἀφῆκε τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐπλησίασε.

— Ναί, ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Πεδρούκκης. Στέλλομαι παρὰ τοῦ κόμητος νὰ εἰπῶ τινὰς λέξεις εἰς αὐτὸν μυστικάς. Ἐξέλθετε μίαν στιγμὴν.

Οἱ δύο ληστὰὶ ὑπήκουσαν. Ἀλλ' ἅμα ἐξῆλθον εἰς τὸ σκότος τῆς παρόδου, περιεκυκλώθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ἀφωπλίσθησαν καὶ ἐδέθησαν.

Εἰσελθὼν δὲ ὁ ἀστυνόμος, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Σικκάρδην, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦλθον νὰ τὸν φονεύσωσι, καὶ ἠγέρθη ὑπερηφάνως, ὅπως δεχθῇ τὴν πληγὴν ἀνδρικῶς· ἔπειτα δὲ, μαθὼν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἀπεχαιρέτησε διὰ πάντοτε.

Ἡμίγυμνος, ῥυπαρὰ φορῶν ῥάκη, μακρὸν ἔχων γένειον καὶ ἀτημέλητον κόμην, ἦτον ὡς σκιά ἐαυτοῦ, καὶ ὅμοιος μᾶλλον πρὸς τοὺς ληστὰς ὢν τὰ ξίφη διέφυγεν.

Ἀφ' οὗ δ' ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀστυνόμον, καὶ τὸν ηὐχαρίστησε ζωηρῶς διὰ τὴν σωτηρίαν του, μεσιτεύσας συγ-

χρόνως καὶ ὑπὲρ τοῦ Πεδρούκκη, ὅστις συνετέλεσεν εἰς αὐτήν, τὸν ἠκολούθησεν ἔπειτα ἐκτὸς τῆς ζοφεράς του εἰρκτῆς· καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ὕπαιθρον, καὶ τὸ στῆθός του ἐπλήσθη κατὰ πρῶτον μετὰ τόσους μῆνας ἀέρος καθαροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα καὶ προσηυχήθη θερμῶς.

Ἄλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Νίννας, ἐδίωξεν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν, ὥς καὶ τὸν ὕπνόν ἀπὸ τῶν βλεφάρων της. Ἀντὶ τῶν πρῶην δακρύων, τὴν ἐκυρίευσεν ἤδη νευρικός γέλως· ἀδιακόπως εἶχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν ἐστηριγμένον, καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τοῦ Φιλίππου τὸ βῆμα.

Ἡ δὲ Ῥόζα δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνυπομονησίας. Ἐντελῶς ὁμῶς ἀτάραχος δὲν ἦτον οὐδ' αὕτη. Ἦν μὲν σιωπηλὴ, καὶ οὐδὲν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἐπρόβλεπε καρδίας ἀνησυχίαν· ἀλλ' ἐν σύμπτωμα ἦτο παράδοξον παρ' αὐτῇ, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς περιεπάτει ἀδιακόπως ἄνω καὶ κάτω, ὥς ἂν δὲν ἐδύνατο οὐδὲ στιγμὴν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, καὶ ὥς ἂν σφοδρὰ ἐσωτερικὴ ταραχὴ ὑπεστήριζεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὰς σωματικὰς της δυνάμεις.

Τὴν δ' ἐπαύριον τῶν συμβάντων ἐντὸς τοῦ δάσους, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ὅπου ἦσαν αἱ δύο ἀδελφαὶ μετὰ τοῦ πατρός των, ἠνεώχθη, καὶ ὁ Σικκάρδης εἰσώρμησεν. Ἡ Νίννα ἐξέπεμψε μεγάλην φωνήν, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὁ πρίγκηψ Φραπόλις καὶ ἡ Ῥόζα ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν.

Λαβὼν δ' ὁ πρίγκηψ τὰς χεῖρας τῆς Νίννας καὶ τοῦ Φιλίππου,

— Τώρα πλέον ἠνωμένοι, εἶπε, ἵνα μήποτε χωρισθῇτε. Ἦθελες, φιλτάτῃ Νίννα, νὰ νυμφευθῇς τὴν αὐτὴν ἡμέραν

μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἐπιμένεις καὶ τώρα εἰς τὴν ἀπό-
ασίν σου;

— Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἤκούσθη τυμπανισμὸς, ἡ
ύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου, καὶ εἰσῆλθεν ὁ διευθυντὴς τῆς
στυνομίας ἐν πλήρει στολῇ.

— Ἐρχομαι, κύριε πρίγκηψ καὶ κυρίαί, εἶπε, νὰ σᾶς
ἀδοποιήσω, ὅπως μὴ φοβηθῆτε. Ἐφέραμεν τὸν Καπρέραν.
Τὸ δικαστήριον ἀπεφάσισε νὰ θανατωθῇ ἐκτὸς τῆς πύλης
τῆς ἐπαύλεως ταύτης, ὅπου ἔγινε τὸ τελευταῖόν του ἔγ-
κλημα.

Τότε ἡ Ῥόζα ἐγερθεῖσα, ἦλθε πρὸς τὴν Νίνναν καὶ τὴν
ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Ἀδελφῇ, τῇ εἶπεν, ἤθελες νὰ νυμφευθῶμεν τὴν αὐ-
τὴν ἡμέραν. Ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Σήμερον σὺ
νυμφεύεσαι τὸν κόμην Σικκάρδην· ἐγὼ νυμφεύομαι τὸν
Χριστόν. Λαμβάνω τὸ κάλυμμα μοναχῆς.

— Ῥόζα! τί λέγεις Ῥόζα μου! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα,
ἀναπηδῆσασα ὑπ' ἐκπλήξεως.

— Τί λέγεις, θύγατερ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἐλθὼν καὶ αὐ-
τὸς πρὸς τὴν Ῥόζαν.

Αἰφνης δὲ ἤκούσθη ἰσχυρὰ βροντὴ ὡς πολλῶν πυροβό-
λων κροτούντων ὁμοῦ.

— Ὁ ληστὴς Καπρέρας ἦτον ὁ σωτὴρ μου εἰς τὴν κοι-
λάδα τοῦ Σαντάλβου! ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα, καὶ ἔπεσεν ὡς
νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της.

